

PORGazeen 35

PORGAZEEN 35

časopis vydávaný studenty
Prvního obnoveného
reálného gymnázia

Šéfredaktor
Tomáš Krajča

Zástupkyně šéfredaktora
Anička

Redakce
Tereza Barvínková
Jakub Jedlička & David Seidl & Kreatury

Ilustrace
Pavčina Brožová & Johana Špirková & archiv
Julie Holubová (titulní strana)

Foto
Tereza Mašková (švp)
Tomáš Hercog (rozhovory, švp)

Jazyková úprava & korekce
Martin Valásek & Kreatury (čeština)
Jana Šlajchrtová (němčina)
Andrea Výšková (francouzština)

**Grafická úprava & sazba
a jiná práce s ďábelskými stroji**
Štěpán Klimeš

Adresa & ý-mejl redakce
PORGazeen, PORG, Lindnerova 3, 180 00 Praha 8
porgazeen@seznam.cz

Internetový portál
<http://www.porg.cz/porgazeen>

Cena 20 Kč

**PORGazeen 35 vyšel 20. prosince 2002
v nákladu 180 výtisků
(uzávěrka 6. prosince 2002)**

Tisk
JK Kopírování - www.kopirovani.cz

**Vaše autorské příspěvky velmi uvítáme,
můžete je předat**
a) osobně redakci b) viz adresa a ý-mejl

Vaše peněžní příspěvky uvítáme taktěž:
Můžete-li tento časopis sponzorovat,
kontaktujte prof. Valáška (valasek@porg.cz).

Inzerce poskytujeme dle konkrétní dohody.

**Toto číslo se těší podpoře
Nadace OSF a Jany Motýlové**

Průvodník

*Kouzelník/... Nikdo z vás netrpí mořskou nemocí? Výborně...
Projedeme se tedy na plachtě... Moře je klidné, počasí příznivé...
Federico Fellini - Cabritiny noci*

Psaní úvodníku se řadí mezi jednu z mnoha činností, které jsou nejen veskrze nezábavné a nedocenené (stejně ho každý přeskakuje, a pakliže se nad ním někdo pozastaví, jedná se buď o korektora, nebo o bývalého autora/pisatele), ale svým způsobem i nutné.

Rozpaky nad minulým číslem, které bylo bohužel z velké (skoro největší) části prací Kreatur, se nám tentokrát snad podařilo spakovat, odejít a vyvanout. Hlavní podíl na tom má jistá kreativita (?) redakce, které se kombinací úlisnosti („napiš něco do Porgazeenu, budeš slavný...“), výhrůžek (zhruba to samé, co v předchozí závorce, jen po čárce následují hrozby) a snížením se až na samé dno podařilo sehnat množství článků přesahující i šéfredaktorovy možnosti.

Dál by zřejmě nebylo od věci napsat něco o čísle jako takovém. Konečně se podařilo, za pomoci prof. Výškové, dát dohromady také francouzskou stranu. Kdo by hledal cokoliv podobného *Es ist passiert...*, nenajde. Jedná se totiž o text psaný německy. Nespornou výhodou *La page française* je i fakt, že se našli tací, kteří si dali práci s překladem, čímž se staly články přístupnější těm méně zdatným, či vůbec nezdatným.

ŠVP v Mozolově se i přes nízké teploty ukázala být velmi plodnou, kromě velkého počtu reportáží (téměř nám až vyrazil dech) se stala i místem vzniku několika téměř (jedné úplně) milostných písní. Ještě k slibovanému rozhovoru s panem školníkem, je už na světě. Nelze o něm napsat nic jiného než - přečtěte si ho.

Veselé Vánoce a příjemné počtení!

Anička

Obsah

Úvodník	2	Perly sviní	25
Stalo se... ..	3	Literatura	26
Milý Ježíšku	4	Krakow	26
Glosy	5	Jel jsem společenskou tramvají	27
Podzimní švp	6	Názory	28
Porgáni po přechodu - Jaroslav Mojžíš	11	Kocourkov	28
Porgáni mimo - Jana Bauerová v Norsku	12	Módní policie	29
Reportáže odjinud	14	English Page	30
International School of Prague	14	Recenze	31
Jeden den PORGánem	16	Ve chlévě betlémském	33
Stodolní	17	Die Deutsche Seite	34
In&out	17	Francouzské překlady	36
Rozhovor s panem školníkem	18	Gomix	38
Rozhovor s kapelou Destyl	22	inzerce	39,40

Stalo se...

osmý a devátý týden školy

Proběhla skvělá filmová noc, na které jsem se alespoň já výborně bavil (septimánům se hodně povedl ten kinosál, co byl v primě) – Hodiny chemie mi připadají zbytečné – Matěj stále křičí. – Prof. Příbík nebyl spokojen s Jakubovou kritikou jeho „učitelského zápisníku“, kterou prezentoval v předchozím Stalo se... – Arnotovy dějepisné odbočky jsou opravdu pozoruhodné. – Stále nesněží. Svátý Martin na bílém koni sice už přijel, ale sníh mu asi cestou vyfícel, a tak je všude zas jen ten mokrý asfalt. – Prof. Valášek nás, kulturní barbary z kvinty, možná vezme do divadla na Shakespeara!!! – F. K. je stále s A. K., M. F. má zájem o A. N. ale té se líbí M. A. Proč nechodí Š. B. s M. S.? T. S. by mohla dát šanci J. J. A. B. je stále nezadan.

Adámek K.

desátý týden školy

Škola v přírodě a v Praze. Sledujte další stránky PORGazeenu!

jedenáctý týden školy

jedenáctý týden školy
jedenácté stalo se
jedenáctkrát rozběhlo se
přistálo mi na nose

outěžkům se přitížilo
studentům se studilo
v oktávě se okotilo
co tam nikdá nebylo

žaludeční žaluzie
před testem jsou stažené
stejně jako moje gatě
myslím na tě – ne že ne

Koval

dvanáctý týden školy

(Ne)píšu stalo se...; Nosink spešl; Blíží se nám Vánoce; Pí prof. Bidlaková mě určitě...; O Profotův klacek už nikdo nestojí; Ubývá peněz na Vánoce; Snad něco přinese Mikuláš; Nepřibývá dáreků... :-); Prof. Činátlová nás určitě...; Máma doma pouští koledy; Music makes me different; (ne)napsal jsem Stalo se...

Martin Kovář

třináctý týden školy

Florbal sice není jemná, decentní hra (úsudek z mého prvního tělocviku), ale hlavně, že náš tým zvítězil (fakt z mého prvního tělocviku). Na chlapeckých záchodech se objevuje Zeť nářků, na níž stále přibývají opravdu velmi poetické texty (opravdu „kreativní psaní“), jako např... no, radši ne. Někteří si pochvalují: Konečně se z toho hajzlu stala společenská místnost. Všichni se těší na Fimfárum. Fimfárum přichází do kin. Ve škole se z nějakého důvodu objevuje několik policistů. Primáni zůtluňují svou třídu, věnují tomu páteční odpoledne a sobotní dopoledne. Výsledek – nejen krásná malba. Tedy – běžte se podívat do primy!

Adam Pospíšil

čtrnáctý týden školy

Mnozí členové profesorského sboru očekávají radostnou událost.

Má očekávání ohledně maturity se ukázala být mylná – nikdo vás nenutí připravovat se na ni (když už máte to štěstí a znáte onu bytost, která v květnu usedne proti vám). Nutí-li vás někdo k něčemu, říkáte „ale já to přece nemůžu udělat, vždyť já letos maturuju.“

Poprvé jsem spatřila dlouho očekávané femmes fatales – je jich dvacet pět a nechávají si říkat Maturitní Otázky Ze Společenských Věd.

Mike byl nečekaně potěšen rozmanitostí češtiny, když jsme mu vysvětlovali rozdíl mezi kouřit a pokuřovat.

Zato jsem se podruhé za tento týden nedočkala tramvaje – prý se někde seškvařily dráty.

Momentálně očekávám příliv studeného vzduchu a jemu v patách vánoční prázdnoty.

Adéla Gemrothová

mimo čas

THC způsobuje ztrátu přirozené radosti ze života, tvrdí protidrogová příručka. Nehaste oheň benzínem. Miky se bude ženit. Mějte se rádi. Vokurky jsou čím dál tím větší popíkáři. Fuj. Kdyby Bůh neexistoval, museli bychom si ho vymyslet. Pravděpodobně přijdeme velmi brzy o desetníky a dvacetníky. Mike nemá rád hippies. Nehoupejte se na houpačkách. M. Z. vyhrál prezidentskou kandidaturu ve stranickém referendu a pak s manželkou povečeřel u čínského velvyslance. Balvín byl odvolán. Žena je schránka na dítě; k ničemu jinému není. Na PORGu téměř nic nového. Jen profesori se najednou rozhodli zvýšit natalitu našeho státu. Začíná vánoční nakupovací horečka. Na Hradě tepe srdce. Málo si vážíme V. H. Objevila se modrá Pepsi-cola. Těhotné ženy jsou v chaosu a nefungují. Zasedání NATO proběhlo poklidně. Do příslušníky neprodyšně uzavřeného prostoru kolem Kongresového centra se dostal pouze jakýsi bezdomovec se sebevražednými sklony. Nikdo neví, jak je to možné. Demonstrace za mrkev proběhla úspěšně. Budeme příště demonstrovat za snížení školního nebo za pískoviště?

Magda Francová

Milý Ježíšku

přání, jež poslali Porgáni Ježíškovi
školní mutace Ježíška (Santa Klaus) je vyslyší a splní

Ať Kolín zase má (měl-li kdy).

Milý Ježíšku, dej, ať nám pan řídící koupí do tříd boupací síť a borská slunečka.

— *Kráska z Honolulu*

Přeji si, Ježíšku, alespoň jednoho hodného policistu. Děkuji.

— *Kristina*

Ježíšku, zaříd' prosím tě, abych zkrásněla.

— *Kuslík*

Chtěl bych, aby mi ostatní nenadávali do „židů zasaných“

— *Goldstein*

Milý Ježíšku, chtěla bych na školní zabradu kozu, králičky a slepice.

Aby Kaktus' vodmaturoval -
Good luck
(Kalfus)

Milej Jézo, chtěla bych, aby na škole (kluci) konečně někdo oceňil, jak jsem krásná a taky že mám vkus a tak prostě vůbec a aby vo mě kluci neřikali, že jsem blbá kráva. A taky ten supr flitrověj topík z New Yorku. A taky nákyho kluka na chození, ale staršího, tak vod kvarty vejš. Díkes.

Moje nejvroucnější přání je, aby fyzika byla zařazena do vedlejších předmětů - tedy VV, HV a TV. Nebylo by to tu najednou krásné? Nebylo by bezké, kdybychom dostali vysvědčení až na konci?

P.S. Také bych tímto prostředkem chtěla vyřídít všem „andělům“, kteří toto budou třídit, ať už nekouřej a radši se věnují očištné práci, např. sportovním aktivitám.

Milý Ježíšku, taky bych chtěla domočit na fotku Dominika.

— *Zuzka Bur.*

Můj milý Ježíšku, mám jedno velké přání. Minule jsem četl v tělocvičně, že Ivo Brůna nemá mozek. A proto tě prosím, dej mu jeden.

— *Pepíček*

Drahý Ježíšku, chci Kubíčka!!!!!!!!!!!!

*Milý Ježíšku,
Přál bych si moudřejšího zástupce ředitele.
Přál bych si i hodnějšiho ředitele.
Přál bych si tiššího Vdolečka,
méně vtípného Hřebce,
chytřejší Vidle,
absenci Veverek.*

Přál bych si světlé vlasy a modré oči. A vůbec, milý Ježíšku, přál bych si být árijský. Asi jako Adam od nás ze třídy.

Děkuji ti Ježíšku.

P.S.: A jestli to nepůjde, dej mi aspoň nákladní vláček.

Přeju si víc profesorek z Indonésie. Potom přeju něco dobrýho Slámovi.

Aby se Dominik častěj holil a nebyl takový prase. A Sláma přestal nosit ponožky/tepláky/pyžama na hlavě. Dík.

Milý Ježíšku, ať chodí Profota na hodiny v trenkách. Dík.

— *Já*

P.S. A Bidláková taky.
P.P.S. Spolu.

Ježíšku můj milovaný, nemohl bys ve škole zařídít výčep?

Chtěl bych být krásný, svůdný, méně mužný a nevím, či je lepší Opilca, nebo strojek. Čekám na odpověď

— *M. Valášek*

P.S.: piš na martin.valasek@quick.cz

Přál bych si už být velkej.

Milej Ježíšku,

Před tejdnem mi čorli kolo, co sem ho nechala zamknutý v zábradlí, a tak tě teď prosím o nový. Anebo mi kup koloběžku, takovou tu velkou, co se na ní dá normálně jezdit všude a co se neskládá. Taky bych si přála, aby ty tvý letošní narozeniny nevypadaly tak uhozeně jako vždycky. Dyk je to trapný, jak stavěj všude ty tvý sošky z doby, kdy ses narodil! Měli by ti udělat současný sošky, tak jak vypadáš teď. Jenže to se nikdo nenamáhá, udělat ti nověj vobrázek. Když už tě jednou namalovali mrňavýho. Měl bys mít pořádněj dort, velkej tak, aby se tam vešlo všech 2003 svíček. To by byly pěkný narozeniny. Taky bys mi mohl vyrobit chůdy, to by bylo výborný. Já to totiž neumím. Moc bych chtěla ty chůdy, co se nasaděj napevno na nohy a jsou dlouhý, už nevím, metr a půl, dva metry, metr, já fakt nevím. A už mě nic lepšího nenapadá. Přeju ti krásný narozeniny.

— *Julka*

Milý Ježíšku, kež rozdmýchán by byl plamen revoluce a provedl následující věci:

1. Prezidentem ať je můj táta
2. Ať chcípnu lidi napsaný na druhý straně
3. Ať vypadám lépe
4. Ať Amálka přestane věřit v Boha, sere mě to
5. Ať Přibík zůstane na horách
6. Ať Šou sklídí
7. Ať Ál-Kajda odletí na Mars
8. Ať vybuchne Mars
9. Ať dostanu vláček s kolejkama a vagonkama

— *Tvůj Vašek*

P. S. Ať chcípnu Haubert, Pixa, Rut, Štáštka a Pátek a ať dostanu jejich autorská práva.

druhá strana: Bush, Zeman, Bůh, Bush, Amálka, Přibík, Šou, Bush, Čuchna, Pithart, Klimeš, Vivious (ten už je mrtvej, ale to je jedno), Haubert, Pixa, Rut, Štáštka, Pátek, Usáma bin Ládín, ten debil z televize, co nevím jak se jmenuje, Vlado Železný - Znojenské sénátor a **FOTR!**

Ježíšku, chtěl bych pitel sraček.

— *Karel*

Milý Ježíšku, narod' se ještě v lednu, únoru, březnu, dubnu, květnu, červnu (v červenci a v srpnu nemusíš, to máme volno i tak), dál v říjnu a listopadu. Jinak na tebe nevěřim.

Přeji si, abych domočil na fotku Dominika Hradila na chlapeckých WC.

— *Kolín*

Milý Ježíšku, přála bych si dostat volňásek na Kalfusovu maturitu.

Milý Ježíšku, ať si o mě prosím všichni nemyslí, že jsem homosexuál.

— *tvůj Jirka*

Milý Ježíšku, přáli bychom si, aby se Kalfus odbarvil.

— *Kolektiv fanoušků*

Ježíšku, přeji si novou Barbie. Chtěl bych, aby měla zrzavé vlasy jako ta stará. Díky.

Služební Porgazeenovský Jabko
- 4 gěčka

— *grafik*

Otiskni prosím, Ježíšku, můj inzerát: „Mám, věnuji, popř. zařídím. Zn. Kolín, Kusáková atd. Volejte 603720179“

Milý Ježíšku, přeji si takovou trnovou korunu, jako máš ty. Děkuji...

Milý Ježíšku, přál bych všem profesorům nějaké bezké dárky: Klausovi červenobílý kabát a čepici, Veverkovy veverku, Rolečkovy aby překonal Budbu, Podané mnoho poddaných, Bočanovi pitt-bulla, Kusákové kus Kuskusu, Ublířovi, aby byl slavnější než jeho táta, Rufrovi oficiální uznání Příbrami za střed vesmíru, Kopřivové kopřivu, Bidlákové bidlo a Přibíkovi obří tágo až na měsíc.

Glosy

Katastrofy Korábu

Není jídlo! Vypadl proud, a tak nefungují krabičky poslušně odříkávající „jedna, dvě, není objednáno“. Co kdyby někdo podváděl a vzal si jídlo jiné než to o dva dny dříve navolené?!

Davy rozlícených běsnících lidí. Nešťastné obličejce nenajedených baculatých Vietnamčků a diskofilních slečinek věku kol 10 let. Záhy propuká panika. Zástupy žáčků bijí hlavou o zeď nebo o výdejní pult. Z řad starších je mocně podporuje Miky a Los. První skanduje spolu s dalšími dětmi „My máme hlad“ a „Chceme svoje jídlo“, druhý se shání po ručním granátu. Tuto hysterii pochopitelně nemohou nechat dozor držící korábanské soudružky učitelky bez odezvy. Rozječí se v tu ránu po celé jídelně. Hrozí dětem, že nedostanou oběd. Proč?

Slávek zašel do obchodu, koupil chleba a teď ho rozdává plačícím malým holčičkám za hezký úsměv. Proud nenahodili, jídlo přesto dostáváme.

Zaráží nás už jen to, že téměř všechny místní děti mají začerněný obličej uhlem (navíc dostáváme perníčky s obrázkem Mikuláše, čerta anebo anděla). Je 4. prosince. Že by mezinárodní den černochů? Nebo chce být Koráb aspoň v něčem napřed? (Naše komando nakonec zjistilo, že vyšší ročníky vtrhly k těm nižším a z nijak nespifikovaného důvodu všem načernily tváře.) krk dám za to, že je to ryzí pravda.

Magda Francová

Obavy policistů se potvrdily

Od většiny našeho národa a zejména policistů teď, po summitu NATO, slyšíme „chvály bohu“, jak se očekávané demonstrace obešly bez rvaček, zásahů, krve či dlažebních kostek, ale málo z nich, ba dokonce žádní nevědí, že to

Podzimní ŠvP v Mozolově

Připadla mi nezáviděníhodná úloha napsat krátký úvodníček k sekci článků o podzimní ŠvP. Nemá cenu v něm shrnovat obecné věci, popisovat denní program či hodnotit úroveň závěrečné prezentace. Stejně jste tam všichni byli – a kdo tam nebyl, zeptá se (ne)šťastnějších kamarádů nebo se podívá do myslím velmi výstižného gomixu. Řeknu vám proto spíše něco k textům, které zde najdete. Jedná se o krátké reportáže z jednotlivých projektů, kde se dozvíte, čím se ta která skupina studentů v Mozolově či Praze zabývala, jak se jim to dařilo – a v neposlední řadě, jak byli s náplní týdne spokojeni.

Tomáš Krajča

Jazz

„Jazzování, rockování a blůzování v Mozolově“ vedl prof. Arnot, který nejprve počítal maximálně s osmi muzikanty, ale nakonec se nás v útulné zkušebně scházelo třináct.

Velmi příjemně mě překvapilo, že jsme hned na první pondělní zkoušce téměř nacvičili Scofieldovu skladbu The Hottentot. Myslím, že byla velmi dobře vybrána, jelikož je celkem atraktivní jak pro interpreta, tak pro posluchače a zároveň je dostatečně málo složitá pro rychlé nacvičení s nedokonalými či neprofesionálními hudebníky (ostatně jako asi všechny další skladby).

Druhý den jsme se po krátkém zopakování a definitivním ujasnění Hottentota rozdělili do dvou skupin – mužský

big-band a dívčí jemnější, komornější složení – dvě příčné flétny, kytara, violoncello a housle. My jsme se začali pokoušet o nějaký bigbít, kterému já moc nerozumím, ale došli jsme k závěru, že toho radši necháme. Jestli si dobře vzpomínám, tak přišla na řadu „dvanáctka“ (většinou jazzové harmonické schéma na dvanáct taktů). Tento experiment také nedopadl dobře, a tak jsme se i podruhé obrátili na Johna Scofielda, z jehož produkce jsme poslouchali skladbu podobnou, ba dokonce i trochu těžší, než je Hottentot – A Gogo. To nám šlo o poznání lépe než předchozí dvě věci, což nás možná trochu překvapilo, protože jsme s „Gogem“ počítali jako s malinko těžším kouskem. Myslím,

že jsme ho dostali do standardní formy neméně rychle než Hottentota. Teď jsme vyčkávali, co se povedlo zpracovat dívčím.

Odpovědi se nám dostalo další den, kdy jsme ráno opakovali již známé dvě skladby a před obědem nám své interpretace vybraných písní přišla předvést menší část skupiny „Bugr“, jak jsme se pojmenovali. Dívky vybraly komornější kousky staršího typu „Have you met miss Jones“ a poté přidaly ještě Black Orphea, se kterým původně úplně nepočítaly a váhaly, zda ho mají hrát, ale když ho později ještě docvičily, stálo to myslím za to.

Na čtvrtek jsme původně plánovali přípravu páteční šou, ale odhodlali jsme se dokonce k druhému pokusu zahrát nějakou dvanáctku. Tentokrát se nám to podařilo, i když jsme dlouho bloumali nad rozkládanými akordy. Projít jsme se stihli dokonce i před obědem. Někdy je ovšem procházka složitější než Gogo, najít zpáteční cestu do Mozolova nám dělalo značné potíže. To, že jsme dvakrát zbytečně překračovali potok, by ani tak nevadilo, ale málem nám voda odnesla bubeníka, a to už by problém byl.

Nadcházejícího dne proběhla naše prezentace v pořádku (jelikož jsem měl při sólech stejně jako Martin mikrofon, byl jsem i slyšet). Program byl samozřejmě sestaven tak, aby gradoval: Have you met miss Jones, Black Orpheus, A Gogo, dvanáctka a nakonec společný The Hottentot.

Adam Pospíšil

Pětiboj

Pondělí

Pondělí, pondělí táta práci rozdělí.

Zima. Nepředstavitelná, obrovská, hutná a všudypřítomná.
Jako jediný projekt klepem kosu venku.
Brůnovi to nevadí. Hřeje ho veselí.
Bukovskému omrzá nos. Řežeme klacky na luky.
A na šípy.
A taky na „bojové tyče“.
Zuzana má krásné oči.
Karel řve a bije „bojovou tyčí“ kolem sebe.
Dokud nebude mít každý vše, co Brůna nakázal, nepůjdeme na večeri.
Bukovskému je zima, tak jdeme.

Úterý

Úterý, hnís se provalí.

Náš luk střílí celých patnáct centimetrů.
Je zima.
Nácvik na orientační běh.
Ztrácíme se.
Už hodinu píšeme prezentaci a Brůna to vůbec nezajímá. Přišel, byl neopakovatelný.
Bahno. Střílíme: nahoru, rovně...
Brůna napnul tětivu tak, že šíp doletěl z jednoho konce fotbalového hřiště na druhý konec tenisového kurtu. A ještě přitom našel obal od pingpongové pátky.
Narýsujte krychli tak, že uplácáte kvádr a ještě ho rozpúlíte.
Pan Kaplan má stále třídu rád.
Karel má rád stále Zuzanu.

Středa

Ve středu, ve středu už to s rýčem dovedu.

Asi tak na minutu vychází slunce.
Jsem na třetím místě, třikrát hurá.
Bijeme se bojovými tyčemi. Kdo spadne z klády, má smůlu.
Karel je v druhé (horší) skupině. Tudiž není s námi.
Karel je s Brůnou v bazénu.
Bukovský nás zahřívá během.
Dostávám teplotu a hodná paní zdravotnice mi zakazuje jít plavat.
Sekundánky mění na batozích odznáčky psí za odznáčky koní.
Už se těší na zítřek.
Brůna netuší, že je běloušem.
Večer se dozvídám, že jsem diskvalifikována.

Čtvrtek

Čtvrtek, čtvrtek, ryju jako krtek.

Dostávám se na třetí místo.
Bojím se diskvalifikace, protože se neúčastním přespolního běhu.
Pro naše krásné oči pan řidič zabloudil.
Kobyly má malý bok.
Brůna je na koni a má vtipy.
Nevyklánějte se za jízdy (tečka) Z koně (tečka)
Karel slíbil, že přicválá.
Primánky na chvíli ukradly psa.
Aneta a Eva za pultem večer.
Po cestě zpátky bloudíme.
Bukovský je líto.
Karel překonal, Zuzana zůstala.
Brůna sní o Adéliných hvězdičkách.

Pátek

Pátek, smrt slaví svátek.

Jen Karel.

není tak docela pravda. Při demonstraci septimy za zdravou výživu pro školy, konkrétně za mrkev, sice netekla krev, pokud vynecháme následky primánského florbalového mače při tělocviku, zaviněné možnými mrkvovníky a nemrkvovníky (není potvrzeno, zda to mělo co společného s demonstrací), ale dlažební kostky se kdovíodkud objevily. Podlaha před sborovnou našťestí navzdory původnímu plánu porušena nebyla. Septimáni, ke kterým se v průběhu demonstrace přidala skoro celá škola, svého cíle dosáhli, i když nevím, zda je dnešní zeleninové řízečky od jejich názoru neodradili. Vašek (tak to stálo na transparentech) jim petici podepsal. Podle všeho by se tedy měl v nejbližší době před školou objevit záhonek, u něhož budou klečct Miky, Martin a spol., šťastně okopávající a slabým roz/prodávající svou drahou mrkev.

Snad se konečně vrátí idea moudrého a silného muže,

Není nad demo/studentokracii, mrkev do škol, nuže.

Adam Pospíšil

Kanape

Většina tříd si odjakživa přála kanape. Kanape oktavánů, prodávaná na dražbě, vypadala mnohdy tak opotřebovaně, že se studenti báli se jich jenom dotknout, aby se náhodou nerozpadla. A pokud vypadala zachovalé, byla za cenu, kterou chudí kvintánští studenti nemohli, nebo nechťeli zaplatit. A tak se kvintáni rozhodli, že si pořídí vlastní kanape, nové, nepoužité, za peníze, které získali vymáháním vstupného na Vodní slavnosti před několika lety. Jednou ráno jsem přišla do třídy a uviděla modrou „postel“ s několika ohromnými polštáři. Jakmile mi došlo, že je to vytoužené kanape, začala jsem v duchu jásat. Bohužel, v tu chvíli ho už okupovalo několik mých spolustudentů, kterým sama prozřetelnost napověděla, aby si přivstali a zabrali si na něm místo. Našťestí se dá rozložit, takže se naň s trochou štěstí naskládá i devět lidí. To ovšem neznamená, že by se na něm ob-

>>

Anička, Tereza Barvínková

Anglická konverzace

Za svůj projekt jsem si na letošní ŠvP vybral anglickou konverzaci s prof. Ruferem. Možná se divíte, proč tedy nepíšu anglicky, ale od toho jsou v Porgazeenu přece jen jiné rubriky, a navíc takhle je to mnohem pohodlnější. Na samotném projektu jsem si ale češtiny – stejně jako ostatní – moc neužil. Pokud už ano, „odměnou“ mi byl polka step, tedy fant v podobě chození polkovým krokem při obědě.

Co jsme dělali, tedy kromě toho, že jsme konverzovali v nejrozšířenějším světovém jazyce? První den jsme zhlédli nejoblíbenější film pana profesora Blow up (Zvětšenina), který nikdo nepochopil, přesto jsme o něm byli schopni následující den takřka hodinu „zasvěceně“ konverzovat. Dále jsme stihli probrat téma Natural & Unnatural, odhalit z pěti klíčových slov pěkně ujetý detektivní příběh, doplnit báseň, ve které chyběla všechna slova kromě sloves/podstatných jmen/ostatních, zahrát si Rufer's Grammar Monopoly (boj našeho stolu proti Honzíčkovi nakonec skončil Tomášovým jasným vítězstvím), poslechnout si několik bluesových písní, postavit draka a po obrovských nervech nakonec dát dohromady i závěrečnou prezentaci. Na naše tři písničky, které odpíval Jimmy, si jistě ještě dobře vzpomínáte, já jen dodám zákulisní informaci, že jsme měli připravenou ještě jednu, kterou jsme však vzhledem k poměrně brutálnímu refrénu (How'd I like

him to be dead/I'd like to jump on his head/All round there will be blood so red...) nakonec neprezentovali. Těm pak, kdo by chtěli znát příčiny zrodu jednotlivých textů, mohu prozradit, že... ale raději ne, nebudu riskovat předčasné úmrtí uškrcením v temném zákoutí dvěma konkrétními osobami, kterých se příběh týká...

Teď by asi mělo přijít závěrečné zhodnocení. Něco jako: „Jo, na projektu se mi líbilo, i když Rufer na začátku říkal, že je to ten nejhorší projekt a že to brzo

poznáme, byla tam totiž sranda a určitě jsme se i zlepšili v angličtině.“ Tak dobře. Na projektu se mi líbilo, i když Rufer na začátku říkal, že je to ten nejhorší projekt a že to brzo poznáme, byla tam totiž sranda a určitě jsme se i zlepšili v angličtině.

Vojtěch Holub

Hrátky s Příbíkem

Už při první schůzi projektu bylo jasné, že se bude jednat o pánskou jízdu, protože učebnice po dědečkovi pana profesora viditelně žádnou z dívek nezaujaly. Což nebylo až zas tak nečekané, protože třeba projekt prof. Kusákové a Huňkové byl zase výlučně záležitostí žen. Ale i tak nás nebylo nijak mnoho, několik sextánů a tři sekundáni.

První překvapení na sebe nenechalo dlouho čekat. Když nás pan profesor zavedl do místnosti, která měla být po další pět dní naší improvizované laboratoři, trochu jsme se zarazili: místnost doslova přetékala nábytkem, přesněji, obsahovala asi 15 pohovek. Po chvíli se nám podařilo pod vedením pana profesora místnost jakž takž zkulturnit (našlo se i místo pro tři stolky). Jediným problémem zůstávala větší hromada nábytku, navršená u jedné ze zdí.

Poté, co jsme si udělali pohodlí (ony ty pohovky nejsou zas tak špatné), jsme vyslechli instruktáž a vrhli se na vybalování. Pan profesor se opravdu činil a vzal s sebou všechno možné i nemožné, co se dá upotřebit při jakémkoli pokusu. Euforie opadla, když nám pan profesor ukázal, co to vlastně budeme dělat. Dědečkovu učebnici neměl jednu, ale hned několik, a to i v jiných jazycích.

Nemá cenu, abych vám náš projekt popisoval pokus od pokusu, den ode dne. Některé pokusy byly úspěšné, některé méně a některé vůbec. Některé byly sice úspěšné, ale už se nám je nepovedlo zopakovat, někdy kvůli nedostatku materi-

álu, někdy z naprosto neznámých důvodů. To je také důvod, proč se ty nejzajímavější pokusy neobjevily na prezentaci. Abych to upřesnil, podařilo se nám například rozsvítit tuhu z mikrotužky, bohužel, jen jednou, potom to již nikdy nevydržela pojistka na našem školním zdroji. I na prezentaci se však dostalo mnoho zajímavých projektů, upozornit bych chtěl hlavně na Markův pokus, jak rozbít skleněnou flašku plnou vody pomocí kladiva a korkové zátky.

Ale abych to nějak uzavřel, tento projekt byl hlavně pro hračky a myslím si, že jsme si všichni vyhráli.

Jiří Janouš

Aerobic aneb To si snad děláte srandu?!

Jako jeden z několika lidí jsem si vybral aerobic za svůj projekt na podzimní školu v přírodě. Popravdě, nejel jsem tam s plně cvičebními úmysly. Lépe řečeno jsem si myslel, že to bude docela sranda, že tam budem nějak šaškovat a budeme se sami sobě smát. Pak jsem ale zjistil, že ostatní, především slečny, jedou na aerobic s úmyslem dělat aerobic. Už tehdy sem pochopil, že to nebude taková sranda, a taky že nebyla. Když sme první den začali cvičit, říkal jsem si, že tam panuje (bohužel) taková sportovní atmosféra... Vojtovi (Kolínovi) to očividně taky nesedlo, ale Báře, Bibiáně, Luce a Tereze to nanejvýš vyhovovalo. Bohužel první den tam ještě nebyli Dominik a Mikín, aby podpořili naši stranu, ačkoliv se později ukázalo, že Dominik by možná podpořil spíš holky... Paní profesorka hned od začátku nasadila smrtonosné tempo. Dívky

hopsaly v rytmu hudby jako gazely. Stály půlmetr jedna od druhé a jely všechno úplně souměrně. My s Vojtou jsme měli celou zadní část tělocvičny pro sebe, ale i přesto jsme do sebe naráželi a nechytali se rytmu ani v nejmenším... Když pak Mikín s Dominikem přijeli, jediný efekt byl ten, že tam byl větší bordel a větší sranda. Ačkoliv tento článek možná zní, jako by mi ten týden nic nedal, ale to je hloupost, protože díky němu vím, že:

1. Je to sport ryze dívčí.
2. Legíny mi nesluší.
3. NENÍ to to, co chci v budoucnosti dělat.

(Jediný z kluků, komu to šlo, byl Dominik, ale to jen podporuje mou teorii z bodu 1.)

Šimon Křička

jevila jen skulinka pro studenta, jenž přichvátil byt jen několik vteřin po začátku hodiny. Časem se snad nějaká najde i pro ty, co sedí v předních lavicích. Sláva k napi!

Tereza Kryšpínová

ŠvPraze

Snad se vám zdá, že prožít týden, kdy většina vašich spolužáků dýchá čerstvý vzduch v Moto-něčem kdesi v Mozolově, je ztráta času. Ne vždy to tak musí být. V Praze se může škola „v přírodě“ trávit chozením po kavárnách nebo návštěvou básníka a jeho dcery Sidonie, jediné tohoto jména v celém širém okolí. Poznávat neznámá zákoutí a dostat se i tam, kam by se jinak obyčejný studentík dostal jen těžko. Bohužel, v kavárnách člověk musí platit, pokud to zrovna nejsou ty navštívené během programu, kde vám M.V. koupí čaj, nebo i tvarohový dort. A ježdění každé ráno přeplněnou tramvají kamsi do centra vyvolává pocit klaustrofobie. A navíc po Praze se čerstvý vzduch nevyskytuje, natož aby ho bylo dost na dýchání. Taky to chvíli trvá, než se k vám dostanou nejčerstvější zprávy z Mozolova. Zpravodajství je často neúplné, zprávy na principu holých vět a ani ty nedávají smysl. Snad by se student měl vrátit ke zdravému životu někde v přírodě a nekazit si zdraví sladkostmi a smogem.

Tereza Kryšpínová

Pitva

Před několika týdny proběhla pitva. Na tom by asi nebylo nic moc zvláštního, kdyby se té pitvy nezúčastnil náš biologický seminář. Ti, co sebrali kuráž, svačinu a do kapsy papírový pytlík, se vrátili do školy více méně šokovaní, vyděšená a - přízněji si to - i trochu vzrušená. Přece jenom játra, která nápadně připomínají nádivku, si člověk zapamatuje velmi dobře. Zdecimovaní spolužáci a profesor Příbík se stali hrdiny, během chvilky dokázali vy-

O rodinné výchově aneb Má krásná ŠvP

Na začátek svého svědectví o Škole v přírodě v místě zvaném Mozolov bych si dovolila malou řečnickou otázku: zkoušeli jste někdy v životě napsat zajímavý a vtipný článek o týdenním kurzu pletení? Protože já jsem byla bossem Kreativního psaní donucena právě takový článek vytvořit. Ne že by pletení nebylo občas vtipné a skoro dobrodružné – hlavně když jsem po celou školu v přírodě nemohla přijít na to, proč moje šála nemá tvar obdélníku, ale pravouhelného trojúhelníku. No, nebudu předbíhat a vezmu to od začátku.

Na projekt profesorky Huňkové, který visel na nástěnce pod názvem Výchova k rodinnému životu, jsem se přihlásila i přes svůj naprostý odpor k ručním pracím. Čistě z toho důvodu, že při ručních pracích se nemusí běhat někde po venku v blátě ani střílet po sobě z luku nebo poskakovat někde v tělocvičně. Zkrátka vyvádět podobné (zúčastnění prominou) – věci.

Poznámka ubytovací

Park-hotel Mozolov. Ten název ve mně, musím přiznat, od začátku vyvolával jisté asociace. No schválně, jak vy byste si představili Mozolov?! Místo polorozbořených chatrčí plných udřených vesničanů na nás ale čekaly útulné – betonové chatky. Jejich výzdoba byla podezřele shodná: v každé visely alespoň tři obra-

zy na motivy jako „ovce a mozolovská krajina“, „dvě ovce a mozolovská krajina“, „dvě ovce, kráva a mozolovská krajina“ atd.

Poznámka stravovací

Stravování bylo doopravdy park-hotelové... Ne, v tomto bodě nemám v úmyslu cokoli kritizovat, i paní kuchařky se na mě kupodivu nedívaly, jako kdyby mě v nejbližším okamžiku chtěly přidat do oběda. Jednu věc si ale opravdu neodpustím: od začátku školy v přírodě mi vrtalo hlavou, proč kuchařky třídí polosněžené obědy do různých hrnců – brambory do jednoho, okousané maso do druhého. No, asi v Mozolově recyklují...

O Výchově k rodinnému životu

O projektu se toho zas tolik napsat nedá. Rozpis mých zážitků s *VkrŽ* by vypadal přibližně takto.

- Úterý: Učíme se plést. Všichni to asi chápou. Já ne. Snažím vyhnout pohledu prof. Huňkové a dělám, že je mi všechno úplně jasné.
- Středa: Vyrábíme košíky. Kupodivu jsem to pochopila. Když přijde opět čas na pletení, snažím se být nenápadná. Opakovaně pletu jednu dlou-

hou řadu, kterou poté dlouho páram. Prof. Huňková si mě ještě nevšimla.

- Čtvrtek: První polovinu dopoledne děláme různé zajímavé a jednoduché věci. Pohoda. V druhé půlce dopoledne nastane menší problém. Všichni sedí, pletou a navzájem obdivují své výtvořky. Snažím se být nenápadná a dělám, že přemýšlím. Ale ouha: najednou si mě prof. Huňková všimne. Prý jak to, že nic nepletu. Dávám nějakou vyhýbavou odpověď. Marně... Jsem donucena k této příšerné činnosti. Výsledek je podivně zamotaný, chlupatý a růžový.
- Pátek: Prezentace našeho projektu, které jsem se odmítla zúčastnit, a návrat domů. Jsem bohatší o vlněné trojčipé cosi a nějaké po octu páchnoucí batikované utěrky.

Samozřejmě že kromě těchto několika pro mě nepříjemných věcí byl náš projekt zábavný – jenže ty vtipné momenty jsou (i s ohledem na prof. Huňkovou) většinou nereprodukovatelné.

Závěrem:

Co říci závěrem. Asi tolik. Ten, kdo zbaběle zůstal v Praze, o hodně přišel. Mozol-ŠvP byla přinejmenším inspirující.

Eva Otoupalová

Porgáni po přechodu

Jaroslav Mojžíš:

„Studium ve svitu dvou sluncí“

Asi jsem zavěsil kolty proklatě nízko. Jinak bych totiž neodpovídal Mikulášově tezi o sítěch nastavených na českém jazyce a literatuře filozofické fakulty. Se stetsony klimbajícími se při každém kroku někde uprostřed stehů jsem se letos šťastně dokolébá do třetího ročníku a zatím na sobě nepozoruji, že bych se byl za tu dobu vzdal na Porgu nabyté sebedůvěry, ochoty projevit – alespoň občas – vlastní názor nebo jiných podobných vlastností. Už nejsem ke svému spolužactvu tak kritický, jak jsem býval v prvním ročníku, a možná nejsem tolik jako dřív přesvědčen o tom, že všechno, co vymyslí, řekne nebo udělá někdo jiný, je špatně. Pořád ještě nejsem ochotný stát všudypřítomné fronty, ale jak jsem zjistil, jde to většinou i bez nich. Pořád ještě jsem kreativní a ochotný hrát si na nezorané velké zahradě, což mi zatím vždycky bylo leda k užítíku.

Stejně jako většina porgáčů v mém věku trpím touhou po kritickém zhodnocování vlastních rozhodnutí, což mě žene k neustálým úvahám o tom, jestli obor, který jsem se rozhodl studovat, je pro mě dostatečně vhodný a jestli bych ho neměl raději opustit. Porgáci mají tu strašnou nevýhodu, že se se svým všeobecným rozhledem celkem snadno dostanou na lecjaký obor, a tak si myslí, že mohou přestupovat z jedné vysoké školy do druhé stejně jako z metra do autobusu a ničemu to nevadí. Podobné pokušení jsem pocítil hned v prvním ročníku a podal jsem si přihlášku na zahraniční obchod na vysoké škole ekonomické.

Přijímací zkoušky jsem šťastně absolvoval, ale protože mám v sobě také zlomek touhy dotahovat věci do konce, s nástupem na nový ústav jsem studium na fildě nezrušil. Rád bych dostudoval obojí – přinejmenším proto, že kdybych s jednou školou seknul, budu muset za tu druhou platit. Samozřejmě jsem se o příslušných zákonech dozvěděl až nejdávno, takže takhle skvělou motivaci udržet se na obou školách jsem na sobě pocítil až ve chvíli, kdy mám sto chutí jednu nechat, protože mám hodně málo času, protože bych zakrátko mohl mít problémy na obou, protože bych si studium neúměrně prodlužoval a bůhví jestli vůbec dokončil.

Sem tam si někdo snaží při škole vydělávat. Vřele doporučuji. Sám to zkouším a není to o nic lepší nebo horší než studovat další školu. Času je méně, problémů víc a diplom v nedohlednu. Vzhledem k tomu, že při škole – pokud ji beru aspoň trochu vážně – si stejně nikdy žádné pořádné peníze nevydělám, nechápu, co k tomu snad všechny mé bývalé spolužáky z Porgu včetně mě vede. Taková blbost!

Na vysoké škole ekonomické je hodně front, hodně počítačů a hodně lidí, organizace studia je hodně efektivní, jen na můj vkus trochu moc odlidštěná. Pořád se přece jen cítím být Jaroslavem Mojžíšem a ne xmojj03, mám pocit, že studuji na fakultě Mezinárodních vztahů a ne na dvojce a že navštěvuji předmět Peníze, banky a finanční trhy, nikoliv MTP202. Bohužel pozoruji, že jsem asi jediný, kdo s tím má vážnější problémy. Nevím o nikom druhém, kdo by si byl zapsal tři předměty špatně, protože si začátkem semestru popletl jejich identifikační kódy. Mí spolužáci si osvojili tamní hantýrku velmi záhy a já se při hovorech o skládaných bakulích z trojboje cítím dokonale mimo.

Na Filozofické fakultě jsem mojzj0af, ale ještě donedávna jsem to nevěděl a ještě nikdy jsem to nepotřeboval. Je tam méně front, méně počítačů a zhruba stejně lidí. Ale nějak se v té škole ztratí. Pedagogové jsou tam vesměs rozumnější. Někdo tomu může říkat šlendryján, někdo volněji organizace výuky založená na dohodě. To, co lze vyřešit na ekonomce předložením žádosti děkanovi fakulty a čekáním na písemné vyrozumění, se dá na fildě udělat tiše a bez zbytečných průtahů mezi čtyřma očima, jedním indexem a písemnou prací na pár stránek.

Jaroslav Mojžíš

právět nechutnosti do posledních podrobností... Byli však i hrdinové jiného druhu. Těm se pitva protivila, a přestože na biologický seminář chodili, nezúčastnili se jí. Nedívím se, mě také neláká představa studeného slizkého lidského srdce v dlani nebo střeva visícího z břicha pitvaného. Podobně jako na PORGu se veřejnost rozdělila na dva tábory při veřejné pitvě v Londýně. Tu provedl Günter von Hagens před několika dny. Umění, věda, poznání, urážka lidstva, etika, společenský poklesek, nebo snad krok do budoucnosti? Tyto otázky si snad zodpovíme sami na pitevním stole, až si dvě stovky lidí s kelímky Coca-Coly a krabicemi Popcornu v rukou budou prohlížet naše játra s nádivkou.

Jakub Klein

Cestou z Korábu III.

Každý, kdo se v poobědovém čase přiblíží na vzdálenost dvou set metrů ke Korábu, okamžitě pozná, jaká dobrůtka se toho dne fasovala v jídelně. Stačí mít oči otevřené: pribinákové skvrny na fasádách domů, jablka rozkutálená po okolních ulicích, banánové slupky ve větvích okolních lip. Ani pomeranč nepříjde zkrátka. Onehdá jím jeden zdejší šesták bystře hobloval zábradlí před školou. Věru vynalézavý odšťavňovačel.

(marval)

Charles Máj

Nad brutalitou jednoho tlustého románu Karla Maye povzdechl si před osmdesáti lety Ladislav Kuncíř, pražský nakladatel: „Byla přezkoumána úmrtnost jednajících a roztríděna podle způsobu smrti. I sbledáno, že zastřeleno 1600, skalpováno 140, otráveno 219, probodeno 130, pěstí ubito 61, do vody bozeno 16, bladem umořeno 8, popravení 4, krokodýly sežráni 3, rozpárání 2, krysám předbozen 1, zaživa pobřben 1; mimo to omráčeno 23, 1 oběšen na lustru, něco prodá-

Porgáni mimo

Jana Bauerová v Norsku
„Zprávy z Norska“

Už jsem tu sice tři měsíce, ale nedá se říct, že bych na PORG zapoměla. Za těch šest let nabyté znalosti a zkušenosti se nezřídka ukázaly být užitečné. Zjistila jsem, že nejsem mimo, když se spousta lidí ptá, co je to mitóza, albedo, cotangens a podobně, jen mi sem tam dělá potíže to vyjádřit v angličtině. Ale platí beze zbytku, že když člověka hodí do vody, tak se s mírnou pomocí časem plavat naučí. Teď už je všechno našťestí docela ustálené (např. rozvrh se mění jen jednou za čtrnáct dní), a tak člověk relativně v klidu proplouvá.

Vlastně bych měla pro začátek načrtnout přibližný obrázek své školy, abyste měli nějakou představu, kde to teď studuji. Red Cross Nordic United World College (dál už jen RCN UWC) je situována na jihozápadě Norska na Flekke fjordu, asi 80 km severně od Bergenu. Areál college se rozprostírá kolem jedné zátoky a tvoří ho dřevěné domky, shluknuté do tří skupin: Teacher's hill, Student's village a školní budovy spolu s rehabilitačním centrem Haughland, které má se školou dobré vztahy a funguje mezi nimi oboustranná přátelská spolupráce (pro studenty to znamená prakticky volný přístup do moderního fitness centra s velkým bazénem, čehož všichni hojně využívají). Na druhou stranu je fakt, že po pár týdnech je člověku tenhle idylický svět dost těsný, takže uvítá každou příležitost, jak se odtud na chvíli dostat. Sem tam je možné se podívat do Bergenu, na kulturní akce, nebo pro studenty ze vzdálenějších míst strávit víkend u norské host-family. Už se mi poštěstilo vidět poprvé svou host-family i Bergen během podzimních prázdnin a vážně to stálo za to.

Na RCN UWC je 200 studentů a asi 50 učitelů a dalších lidí okolo. Společnost je tu opravdu pestrá, podle oficiálních údajů 82 národností. Ze začátku jsem byla z těch neuvěřitelně milých, talentovaných a přátelských lidí úplně vedle, ale zanedlouho jsem zjistila, že jsou úplně stejní jako kdekoliv jinde. Spousta z nich je ne vždy tak „happy“, jak se zdá, někteří jsou dost povrchní a pokrytečtí. Zkrátka to, čemu se říká „international understanding“, sem tam citelně pokulhává, a když člověk sedí u stolu, kde všichni mluví švédsky,

rusky nebo španělsky, tak se necítí nej-
líp.

Bydlíme v pěti domcích pojmenovaných po severských zemích: Norsko, Dánsko, Finsko, Švédsko a (můj) Island. Pokoje jsou docela útulné (spojení „útulný nepořádek“ je přesné), obytné místnosti pro pět osob s koupelnou. Složení mého pokoje je pěkně kosmopolitní: Melissa z Kostariky, Caisa ze Švédska, Prema z Indie, Hildur z Faerských ostrovů a já. Nemůžu si stěžovat, se spolu-
bydlícími je sranda, díkybohu to nejsou žádní chladní nordíci.

Hlavní idea RCN UWC je vytvořit mezinárodní společenství, kde bude všechno *nordic* (norské či širěji severské), *humanitarian* (humanitární a kulturní), *environmental* (podporující životní prostředí neboli přírodní). Zní to možná dost divně, ale musím říct (sama jsem to zjistila, s mírným překvapením), že to nejsou plané řeči. Jednak je na to orientován samotný studijní program IB Diploma, kde jsou v tom smyslu rozdělené hlavní skupiny předmětů (povinnými předměty jsou navíc pro každého tzv. severská studia a TOK, Theory of knowledge – což by se dalo přeložit jako „teorie vědění“). Ale hlavně je tu spousta různých akcí plnicích tuhle ideu a samotné „servisy“. Každý student se věnuje nějaké činnosti, kde buď pracuje s místní komunitou či s klienty Haughland centra, nebo se věnuje globálním záležitostem – bojuje za lidská práva nebo podporuje informovanost, mj. připravuje páteční přednášky o světových problémech a událostech.

Běžný den tu vypadá zhruba takto: škola začíná v 8:00, zprvu měli někteří ambice chodit plavat nebo běhat, ale už jsem dlouho o ničem takovém neslyšela. Každý den máme šest vyučovacích hodin, z toho dvě po obědě, končí se ve tři odpoledne. Volného času opravdu moc není. Kromě toho si stále nemůžu zapamatovat svůj rozvrh, protože se částečně každých 14 dní mění a hodiny jsou různé dlouhé.

Jinak mám šest základních předmětů: angličtinu, světovou literaturu (samostudium ČJ), biologii, výtvarné umění, vyšší matematiku a filozofii. To mi ale tak docela nestačilo, takže jsem si vzala navíc ještě němčinu a nejspíš budu pokračovat v norštině.

Odpoledne i večer jsou nejrůznější aktivity, které obvykle vedou druháci podle svých zájmů, a každý se může účastnit, čeho chce. K dispozici jsou všechny druhy sportu, na které je dostupné vybavení, umělecké kroužky, oblíbené jsou i jazykové aktivity, které dělají rodilí mluvčí.

Spousta času pochopitelně taky člověk stráví učení – domácích úkolů a požadovaných psaných prací je opravdu hodně. Je neuvěřitelné, kolik času zabere pouhé „potkávání lidí“, každou chvíli se člověk s někým zastaví a zakeká. Takže ruch v našem městečku zaniká až někdy po půlnoci a světla zhasínají ještě o něco později...

Na závěr ještě odpověď na některé obecné představy a otázky:

Ne všichni seveřani jsou modroocí blondáci, ale je fakt, že většina jich je světlovlasých. Je vůbec hrozně zajímavé sledovat národní rysy a náturu. Je-li člověk všímavý, tak jednoduše pozná, kdo je odkud.

Počasi tu už je skoro jako na Sibíři (i když zpočátku nám vytrvale zkoušelo vnutit opačnou iluzi). Léto bylo tento rok neobvykle dlouhé, slunečných dní bylo hodně.

Ranní jinozatka a večerní mrazy ale nebyly dostatečným varováním. V půlce října lidé s úžasem a dětskou radostí pozorovali sněhové vločky snášející se na bílou zem. Nemálo z nich vidělo sních poprvé v životě. Teď už všichni klepeme kosu, rozlišujeme jen zimu „ne zas tak hroznou“ a „strašnou“. Jen občas potkám jednoho kluka z Libanonu, který asi jako vzpomínku na domov stále nosí jednu mikínu, a jednoho šíleného Nora v tričku.

Na úplný závěr chci ještě zmínit, že jedna z věcí, kterou jsem se tu taky (konečně) naučila, je, že má smysl se projevit, ať už říct svůj kontroverzní názor a diskutovat, kreativně tvořit a vytvářet, anebo třeba jakkoli bavit ostatní. Zjistila jsem, jak je jednoduché něco zkusit, něco dělat, někoho potěšit a něco změnit. Chce to jen nebat se riskovat a samozřejmě to vyžaduje dát do toho trochu energie.

Jana Bauerová

Praktické norské fráze

Již v minulém školním roce chtělo několik nadšenců na PORGu otevřít jako volitelný předmět norštinu. Nevím, jestli se to podařilo, ale doufám, že následující praktické fráze poslouží nejen jim, ale všem, co berou základní jazykovou výbavu jako část všeobecného přehledu. Jazykoví znalci mohou též zužitkovat při hádání překladu svou němčinu a samozřejmě angličtinu.

Já, jakožto pilný student, jsem začala studovat norštinu s pomocí chytré příručky ještě před odjezdem do Norska a tyto věty mě zaujaly natolik, že si je nemohu nechat pro sebe.

Téma: HOBBY

N: Jeg dyrker raser og frukttrær i haven.

Č: Na zahrádce pěstuji růže a ovocné stromy.

N: Neida, jed driver idrett bare for min helse og fornøynelses skyld.

Č: Kdepak, atletiku dělám pro své zdraví a potěšení.

N: Det er forbudt å bruke levende fisk som agn.

Č: Je zakázáno používat živé ryby jako návnadu.

N: I det siste har jeg spilt ulike PC-spill og jeg spiller i sjakk-klubb.

Č: V poslední době hraji různé hry na počítači a jsem členem šachového kroužku.

N: Ved å lese sakprosa jeg slapper best og lærer man en del.

Č: Čtením odborné literatury si nejlépe odpočinu a zároveň se vzdělávám.

Minidialog:

Du har vakre ben!

Du gjør meg forlegen.

Máš krásné nohy!

Děkuji, přivedl jsi mne do rozpaků.

Jana Bauerová

no do Afriky kromě nějakých loupeží a křivých přísah, 1 znásilnění, 4 svedení a 2 únosy. Tedy četba celkem neškodná a vzrušující.“ Jak asi hekal bys dnes, Ladislave, před obrazovkami televizí a ekrany kin!

(marval)

Ruferova záhada

Jelikož jsem se právě vrátila ze školy v přírodě, nenapadá mě nic lepšího než napsat glosu právě odtamtud. Totiž, když jsme s Janou Luhanovou šly z jídelny po příjezdové cestě nahoru k chatkám, potkaly jsme prof. Rufera vždy na tom samém místě, jak jde proti nám. Jakmile jsme si to uvědomily, začaly jsme to důkladně studovat a ... byla to vážně pravda. Pokaždé! Kouzlo přestalo, když jsem to jednoho dne panu profesorovi řekla. Ale já vím, že se nám vřdycky schoval někam do křoví, abychom ho nepotkaly a aby nám dokázal, že nevysvětlitelné záhady nejsou. Ale nemyslete si, pane profesore, víme o Vás.

Markéta Zelená

Srdce nad Hradem

Už od pátku 18. nám v Praze tepe srdce. Dokonce má v průměru patnáct metrů a neonově se na nás směje ze samého Pražského hradu. Koruna nad Rudolfinem, ta byla docela pěkná. Netradiční. Ale zavěšovat neon (a ještě k tomu ani trochu netradiční) na vůbec jakýkoliv hrad, to mi přijde malinko nevkusné. A na ten Pražský zvlášť. Ještě štěstí, že se pro pana prezidenta srdíčko vžilo skoro jako symbol.

Tomáš Jebavý

Hotel Mozolov

Byla škola v přírodě. Budova nazvaná Hotel jako by promlouvala z jiných časů: zlaté rámy zrcadel, místo židlí v posluchárně křesla, bambusový nábytek, rudé koberce na chodbách, rádobydřevěně

Reportáže odjinud

International School of Prague

Reportéři: Anička (A. K.), Tereza Barvínková (T. B.), Tomáš Jebavý (T. J.), David Seidl (D. S.)

ÚVOD

(A. K.)

International School of Prague funguje v Čechách nepřetržitě už od roku 1948. Původně vznikla v rámci americké ambasády jako škola pro děti diplomatů, postupem času se vyvinula až do současné („Nebušické“) podoby, zahrnující kromě základní a střední školy i školku.

Dnes se počet studentů pohybuje okolo 460 (Čechů je něco málo přes 40), z valné většiny se jedná o děti zahraničních podnikatelů, diplomatů a disidentů (tém platí školné americká ambasáda). Výši školného vám neřekneme, stejně byste nám nevěřili.

Studenti nemají pevný rozvzh, předměty se pohybují v cyklech a hodina trvá 80 minut. Vyučování probíhá v angličtině, jako druhý jazyk si lze kromě obvyklé francouzštiny a němčiny vybrat i španělštinu. Každý ze studentů má krom toho také povinnost zajistit si vyučování mateřštinou. Studium je zakončeno mezinárodní zkouškou International Bacalory.

SCIENCES (8. třída)

(A. K.)

Do místnosti vcházíme lehce po začátku. Pro změnu jsme se ztratili. Téma hodiny – typy soužití (cosi jako symbióza, vztah neutrální, parasitismus). Jakmile není nikdo ze třídy schopen definovat parasitismus, přichází hledání ve slovníku a interpretace hesla. Studenti dostávají xeroxy s dvojicemi obličejů. Profesor kreslí na zpětný projektor formou „smajlíků“, jak se kterému z organismů daná situace líbí. Zvláštní. Pak další xerox, na který si mají psát poznámky k videu. Promítá film o predátorech a jejich potravě. Souvislost s probíranou látkou mi patrně unikla.

Na hodině mě zaujala atmosféra. Všichni se hlásili, psali si, aktivně se podíleli, neexistovalo nic jako čtení si pod lavicí, kreslení, zkrátka bylo vidět, že studentům forma výkladu vyhovuje a baví je. Na druhou stranu, faktických informací bylo za celou hodinu podáno minimum (uznávám, že v tomto směru

je prof. Fořtíková nepřekonatelná, ale stejně), a celých 80 minut by se dalo popsat jen jako „hraní si“. Pro studenty musí být tento způsob výuky jistě maximálně zábavný, ale nedokážu si představit, že by se mohl uplatnit i ve vyšších ročnících.

THEORY OF KNOWLEDGE

Mr. Lawrence Hrubes

(T. J.)

V rámci naší pouti školou jsme měli možnost účastnit se skoro dvouhodinovy (osmdesátiminutovky, aby bylo jasno) předmětu s tajemným názvem Theory of knowledge. Už předtím jsme se potkali na chodbě s panem Hrubesem, který nám prozradil, že někteří studenti si myslí, že se pod tím názvem skrývá prostě filozofie, ale ve skutečnosti tomu tak docela není. Takže si nejsem jistý, co to vlastně je, nicméně, nejbližší je mi označit to za společenskou vědu.

První část hodiny byla zasvěcena prezentaci referátu jedné slečny, který se zabýval logy, jejich funkcí a všeličehos, co s tím souvisí. Bylo celkem zřejmé, že se tady podobné prezentace dějí častěji, a jestliže byla ta referující ze začátku trochu nervózní, přisoudil bych to spíše naší přítomnosti, protože jí to docela rychle přešlo. Co mi přišlo dobré, byla její častá komunikace s posluchači, což není u nás tak obvyklé. Naopak málo častá (a to nejen v téhle hodině) byla komunikace mezi posluchači navzájem. Zasluhu na tom má asi nejen zaujetí referátem, ale obecně se to zde nezdálo být zvykem. To na PORGu nemáme.

Po prezentaci rozdál pan Hrubes xeroxy. Druhá část hodiny spočívala v rozhodování, zda jsou různá záladná tvrzení pravdivá, nebo ne. Tady se dost projevila ISPácká komunikativnost – vesměs všichni s Hrubesem čile komunikovali případně reagovali na sebe navzájem. Do diskusí se zapojil snad každý student ve třídě (bylo jich tuším něco přes deset). Takového úspěchu se na PORGu moc často nedosáhne. Na druhou stranu, zas tak moc náročné diskuse se nevedly (už proto, že jsem většinou rozuměl), takže něco říct asi nebyl takový

problém. Hodina působila na první pohled dost dobře. Druhý pohled byl taky fajn, akorát mě při tom dívání napadlo, že z těch záladných otázek, jak jsem je už nazval, bych si některé mnohem radši probral a uspořádal v hlavě sám, s některými věcmi to jinak ani nejde. A protože hranice, za kterou to zas jinak jde, je individuální, musí být jejich probírání ve škole dost problematické.

Během předcházejících hodin a i teď, jsme zaregistrovali podstatně slabší proud faktů směrem ke studentům, než u nás. A to na tom v tomto směru myslím PORG není nijak špatně. Třeba od toho referátu jsem přece jen očekával trochu víc nějakých těch informací. Že má známé Shell logo barvy odvozené od Španělské vlajky je nesporně zajímavé, ale nepřipadá mi to jako nic moc víc než ta zajímavost.

Nabízí se otázka, jestli je to dobře, nebo špatně. Myslím, že pro ty, co chtějí studovat na některé z tuzemských vysokých škol, to může znamenat uprostřed lánů faktů značnou nevýhodu. Ale ti, co chtějí na nějakou školu ve světě, těm takovýto styl výuky patrně půjde k duhu. A protože I ve zkratce ISP znamená International, je celkem jasné, na které ze studentů je tato škola zaměřená.

PRAVIDLO PĚTI W

(T. B.)

Zatímco naše druhá drahá polovička sedí kdesi na druhém konci této školy a poslouchá cosi o biologii, my zůstáváme věrní svému humanitnímu zaměření anglickým slohem.

Vcházíme do třídy a nevěříme svým očím. Mladá, poměrně sympatická profesorka pobíhá kolem lavic a nadává tu tomu, tu onomu studentovi. Její kritika je však oprávněná. Ze třídy čítající asi patnáct studentů nemá asi deset z nich úkol, který byl zadán před týdnem. Koncepce její hodiny tedy ztrácí smysl.

Profesorka se snaží uklidnit, studenti mlčky čekají, co bude následovat. Kolikrát za těch osm let na PORGu jsem tohle už zažila? Odejde, neodejde? Profesorka však nasazuje nefalšovaný bez-

starostný úsměv a hodina pokračuje. Otevřete si učebnici na straně... dnes se naučíme, jak se píše reportáž. Studenti se okamžitě zapojují do práce. Práce s textem a debata se na této škole upřednostňuje před faktickými informacemi.

Studenti osmého ročníku (u nás kvarta) už vědí, co je na reportáži nejdůležitější: Who, what, where, when, why. Není to ale trochu málo?

PSYCHOLOGIE

(D. S.)

Koncepce psychologie na ISP je podle mne celkem netradiční. Studenti probírají celkový vývoj lidské psychiky – od prenatálního období až po dospělost. V současné době se soustředí na mezilidské vztahy. Já jsem byl přítomen na hodině, jejímž hlavním tématem byl sex (samozřejmě z čistě psychologického hlediska). Prvním bodem programu bylo vyjmenování možných důvodů k provozování sexuálních aktivit, jako reprodukce, potěšení, peníze atd. Pak nám lehce žoviální profesor, který byl zjevně mezi studenty velmi oblíben, sdělil rozdíly mezi mužským a ženským orgasmem (v tomto případě asi ne z psychologického hlediska). Dalším dílčím tématem bylo sexuální tabu v různých kulturách (dozvěděli jsme se, že jediné sexuální tabu, které je společné všem kulturám, je incest). Svůj výklad ještě doplnil historkou ze života (samozřejmě nebyla o incestu). Poté zahájil diskusi o sexuálních tabu ve 20. století. Studenti vydrželi samostatně diskutovat asi půl hodiny, ale myslím že nemá smysl tuto debatu reprodukovat, i přestože byla zajímavá. Z této hodiny lze jenom těžko usuzovat, jakou kvalitu výuka psychologie má, protože se jednalo o ne příliš obvyklé téma, a tak nemám s čím srovnávat.

ISP – OVERALL IMPRESION

(D. S.)

Do ISP jsem přicházel poněkud mylně informován. Čekal jsem, že to je škola typově podobná English college (tj. klasická konzervativní škola britského střihu), která je ale ještě třikrát dražší. Ve skutečnosti je to ale škola zcela jiného typu a mezi English college a ISP je zhruba stejný rozdíl jako mezi Porgem a Keplerkou, tj. snaží se o alternativní výuku, dává studentům velký prostor k vyjadřování vlastního, názoru, věnuje se svým klientům individuálně (tady moje paralela poněkud

pokulhává), takže v posledním ročníku místní high school mají studenti na pomoc konzultanta, který jim pomáhá vybrat vysokou školu. Avšak z toho, že studenti mají při hodinách hodně místa pro seberealizaci, vyplývá, že tak velký prostor již nemají profesori. Samozřejmě že frontální způsob výuky (profesor zpoza katedry zasypává studenty spoustou dat) není ideální, ale na druhou stranu si myslím, že téměř plně ho nahradit různými pracemi ve skupinách atd. nejde. Určitě je výuka na ISP pro studenty mnohem atraktivnější než na většině klasických škol, ale částečně na úkor toho, že se v porovnání např. s Porgem na jedné hodině probere zhruba polovina učiva. ISP na mne i přes některá výše zmíněná negativa udělalo velký dojem. Je to škola, která je vedena velmi profesionálním způsobem (např. nám se při naší návštěvě věnovala public relations pracovnice, která nám o škole poskytla všechny potřebné informace). Velmi pěkný je i samotný areál školy. Škola má i další výhody, např. určitou kosmopolitnost. Když kolem nás procházela jedna ze tříd místní školky, vypadalo to jako výjev z reklamy na Benetton (černý chlapeček se držel za ručičku s malým árijcem a asiatem). Tato kosmopolitnost má však i poněkud absurdní důsledky; škola nechce žádnou kulturu protežovat, a tak se na ISP neslaví žádný svátek, který není společný pro všechny kultury (a takový svátek, pokud se nemýlím, neexistuje). Takže pokud někdo chce věnovat do vzdělání svého dítěte několik milionů a chce mu umožnit studovat na některé z prestižních světových univerzit, je pro něj ISP poměrně dobrou volbou.

žilkované obložení místností, podivné obrazy krajín v mohutných rámech, černé kulaté jídelní stoly... Jen místo „S pracující třídou na věčné časy“ visel na zdi pan prezident a Zákaz kouření. Je to zvláštní najít budovu, která jako by deset let spala...

Jana Lubanová

Je duha barevná?

V sextě došlo k hádce. Je duha skutečně barevná, jak tvrdí většina, nebo je bílá, jak tvrdí nebezpeční extremisté ze Strany zastánců bílého světa (argumentující přitom, že všechny barvy vlastně pocházejí z bílé pouhým lomem)? Situace se vyhrtila natolik, že bylo nutné vyvěsit na třídní nástěnce petici za barevnost duhy. Počet podpisů nás naštěstí přesvědčil, že více než 90 % sextánů a sextánek není barvoslepých...

Tomáš Krajča

Bulvární zprávy z lyžáku

Čas nám bohužel tentokrát nedovolil naservírovat vám plnohodnotnou reportáž z lyžáku. Dovolte mi tedy alespoň shrnout ve zkratce největší skandály „lehce“ bulvárního online zpravodajství den po dni, které naleznete na adrese <http://echo.bonusweb.cz>:

- Profota si tvoří harém: balí Lindu, Veverku, Otylku, Francouzskou vlajku a jiné terciánky, ani Bukovský se nenechává zahanbit
- K. S. a M. D. naplňují ideály zastánců registrovaného partnerství, první jmenovaný vzápětí dostává ze samého souložení chřípku
- Sekundánky už vědí, co je to orgasmus
- Jindra je krásná velryba
- Sebastián je nejen tlustý, ale také pořádně Otesaný
- Plyšová medvídky vedou utajené orgie pod postelí

Tomáš Krajča

Jeden den PORGánem

Poslední dobou vyšla téměř v každém čísle PORGazeenu jedna reportáž z nějakého gymnázia. Máme asi zvláštní potřebu hodnotit cizí ústavy. To se zdá celkem logické, ten svůj známe, tak proč se nezajímat o další? Bylo by asi dost nudné psát o vlastní škole. Ačkoli všichni víme, jaký PORG je, vidíme ho však už jenom svýma, léty občas velmi zdeformovanými očima. Nic nás nepřekvapí, vlastně ani překvapit nemůže.

Co ale nejvíc upoutá člověka, který vejde do naší sytě žluté školy poprvé? Jaký názor na ni mají dvě studentky – které mimochodem kdysi učil i prof. Profota – z pověstného Gymnázia Jana Keplera?

Jitka Rudolfová

* * *

Na PORG jsme se vypravily díky velice vtípné a ojediněle formulované omluvence prof. Valáška. Ačkoliv jsme její význam musely naší třídní trochu dovysvětlit, nakonec jsme se ve čtvrtek 24. 10. ještě za svitu měsíce vydaly na dlouhou okružní jízdu, která měla svůj cíl právě na PORGu.

Budovu gymnázia jsme našly celkem snadno, touto dobou jelo na PORG mnoho studentů, které stačilo pouze sledovat. Na první pohled nás budova zaujala svou velikostí, do naší školy by se vešla tak třikrát. Ale to už nám Jitka otevřela dveře a my jsme vyšly vstříc novému osudu.

Chemie, septima, prof. Fořtíková

Místo plánované Profotovy matematiky, na kterou jsme se velmi těšily, jsme navštívily hodinu „dvouleté“ chemie. Ve třídě byli kromě vyučující asi tři studenti, kteří pilně zkoumali počet Exxx ve svých svačinách. Jak jsme se dozvěděly, ostatní pracovali v počítačové učebně. Velice nás překvapilo, že i když profesorka opustila třídu a šla zkontrolovat dění u počítačů, septimáni dál studovali. Na to u nás opravdu zvyklé nejsme.

Přírodověda, prima, prof. Kusáková, Fořtíková, Příbík

Díky tomu, že jsme byly předem seznámeny s předpokládaným průběhem vyučování, nezaskočily nás ani nechápavé, zkoumavé pohledy primánů, ani přesun

do jiné budovy, ani zvýšený počet pedagogů. Ale neustále nás zarazelo, že profesori studentům vykají. Nám v kvintě stále většina vyučujících tyká. Zdálo se nám, že vykání působí přesně opačně než všude propagovaná PORGovská rodná atmosféra.

Hodina ubíhala celkem svižně za čilé spolupráce studentů, ale občas se zasekla, když se spolu profesori nemohli dohodnout. Prof. Příbík ji obohatil o vtípné momenty (rozbíjení atomů v kapce vody na obrazovce kladivem), které se líbily jak nám, tak i primánům.

Nápad spojit biologii, chemii a fyziku do jednoho předmětu se nám zdál hezký. Počet profesorů je jistě nevidaný, místy však možná zbytečný.

Čeština, kvinta, prof. Valášek

Po krátkém úvodu, v němž jsme byli obeznámeni s nově vydanou knihou, profesor pokračoval ve výkladu francouzské renesanční literatury, konkrétně rozboru díla F. Villona a F. Rabelaise. Zvláště Rabelais zaujal studenty svým návodem, jak si vytírat zadek.

Hodina na nás působila velice akčně, profesor nutil kvintány spolupracovat a dokázal si udržet jejich i naší pozornost. Zvláště nás zaujala jeho častá a výrazná gestikulace.

Francouzština, sexta, prof. Výšková

Po domluvě s prof. Výškovou jsme vstoupily do podlouhlé učebny francouzštiny. Nejprve profesorka vyvolala jednu studentku, která měla chvíli mluvit o současných problémech. Po ohodnocení jejího výstupu se psal krátký test. Sextu nezachránila ani naše přítomnost, i když se všichni snažili. Následovalo čtení článku o Tunisu a diskuse o něm.

Hodina byla i pro nás velmi příjemná (také proto, že jsme skoro všemu rozuměly). Přišlo nám, že se nikdo rozhodně nenudil. Moc se nám také zamlouval malý počet studentů ve třídě.

Dějepis, sexta, prof. Arnot

Hodina začala opakováním minulé látky, profesor kladl otázky a třída na ně celkem ochotně odpovídala. Následoval výklad, který rozhodně nebyl suchopárným sdělováním dat a událostí. Nakonec vyučující zadal úkoly, které měli sami

studenti vypracovat. Výuka dějepisu se moc nelišila od té naší, snad jen kromě samostatné práce.

Zeměpis, tercie, prof. Profota

Tato námi dlouho očekávaná a vytožená hodina začala pozdním příchodem pana profesora. Nejprve s třídou rozebral test, poté napsal na tabuli několik pojmů, které se měli studenti pokusit vysvětlit. Protože si byl profesor vědom časového skluzu, další výklad probíhal velice rychle. Terciáni našťástí docela spolupracovali. I když profesor nakonec stihl látku dokončit, trochu při tom přetáhl povinných čtyřicet pět minut. Asi se sám trestal za svůj pozdní příchod...

Kdybychom stejné hodiny zeměpisu s p. prof. Profotou nezažily na vlastní kůži, možná by nás leccos překvapilo, ale takhle se dá jenom říct: „Tož, kde sú staré časy?“

Závěrem

Přestože se výuka, kromě přírodovědy, nijak výrazně nelišila od té, na jakou jsme zvyklé my, atmosféra školy působí úplně jinak. Na rozdíl od našich většinou strohých tříd jsou ty PORGánské zabydlené a útulné. Nicméně se nám zdálo, že je ve třídách málo světla, což jejich přívětivost trochu kazí. K dobré atmosféře přispívá také nízký počet studentů.

Jistě je dobře, že PORG existuje a rozšiřuje tak počet možností, kam se mohou děti z 5. tříd hlásit, ale je to škola, která samozřejmě nemůže vyhovovat všem typům studentů. Den na PORGu pro nás byla zajímavá zkušenost, ale v nás už koluje 100% keplerácká krev.

Veronika Pavlovská

Michaela Stará

(studentky Gymnázia J. Keplera)

Stodolní

Čús Márek! Čau. Tož vyrazíme na Stodolní? No jasně, ale dneska si musím dávat pozor, chci totiž z ní napsat reportáž. A pudou s náma Tomáš, Kantin, Jumbo nebo Fazol? Fazol je s prasětem (tak říkaj jeho holce) a Jumba si vzali na vójnu. My teď pujdeme vyvěnit psa a pak dorážíme za Kantinem a bráchou do centra.

Takhle to nějak vypadalo chvíli po tom, co jsem dorazil do Ostravy. Tam jsem přijel za svými kamarády, které jsem od prázdnin neviděl. Naše mluva se vždy velmi legračně přebíjí, ale pokaždé si dobře rozumíme – a vyrazíme do Stodolní. To je ulice, o které nejspíše každý alespoň jednou slyšel a vždy se o ní hovoří jako o ulici, kde najdete nejvíce hospod v republice (snad je to okolo šedesátky).

Než vkročíte dovnitř, první, čeho si všimnete, je obrovský transparent hlásající: www.stodolni.cz (velmi doporučuji). Ještě dříve ale lidí, kteří se do ní ženou. Obzvláště v pátek a sobotu si zde těžko sednete, i samotná ulice je zaplněná davem hledajícím volná místa.

Dobrych 25 minut jsme kráčeli Stodolní a uličkami s ní rovnoběžnými i na ní kolmými (protože Stodolní by nebyla dost Stodolní bez těchto uliček, v kterých se schovává přibližně polovina pokladu). Když jsem jí tak procházel, necítil jsem se vůbec špatně, ba naopak, skládala se ze samých hospůdek, barů a music barů. Jediné, co tu bylo navíc, bylo opuštěné starožitnictví a jeden hotýlek, který má svým zákazníkům co nabídnout. Ani pro restauraci se zde místo nenajde, ovšem kromě jedné pizzerie. Kromě toho tu je jeden bufet, kde mají výborné hamburgery, a pár stánků s „masem“. Podniků zde najdete opravdu mnoho a nové neustále rostou. Zvenku vás jistě nalákají originálními názvy jako MEDVÍDEK, 100dola, Blaf Wheel, Marina, Boomerang, Tunel, Koxovna, Maják, Černý pavouk, BASTILA, Pekárna, Alibaba, Bar...vy, Červená duna a mnoho dalších.

A to rozhodně není vše, co nabízí. Je to neuvěřitelné. Člověk si řekne: „No, prostě hospody.“ Ale ono to je trochu jinak. Tyhle putyky jsou totiž všechny úplně v pohodě. Je to neuvěřitelné, ale

ať jsem strčil nos kamkoli, bylo tam prostředí, které se v Praze těžko hledá, moderní stylová hudba, která hraje většinou dobře nahlas, nebo jukebox, kde se dá hudba navolit, a číšníci se k vám chovají přívětivě. Jediné, co nám pořád scházelo, byl čas, a tak jsme do čtyři ráno, kdy jsme se rozhodli jít, stihli navštívit pouze pět podniků, které jsme si do patřičné míry užili.

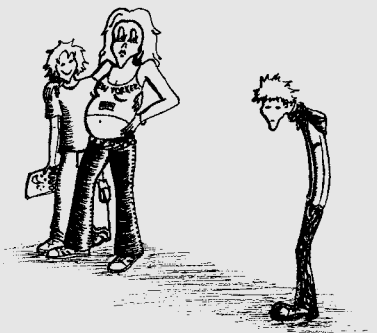
Jelikož je Stodolní trochu popražštěná ulice, o peníze byla malá nouze také. Neboli: pivo, které tu hlavně teče, stojí od 20 Kč výše, zatímco ve zbytku Ostravy si ho vychutnáte za pouhých 13 Kč. Čepuje se tu hlavně pivo ovlivněné polohou Ostravy, tedy Radegast a Ostravar. Zaručené „české“ značky se tu ale jistě vedle Starobrna neztratí. Co mě ale překvapilo nejvíce ve čtyři ráno tu bylo pořád všude plno, dokonce snad v ulicích stálo ještě více lidí než v deset. Za jediný víkend jsem si užil víc než dost, navštívil jsem zde asi osm podniků a odjel jsem maximálně spokojený. Kdo si chce pořádně zakalit, velice doporučuji.

Mára Ertelt

IN OUT

Nakupovat jedině v New Yorkeru	Nakupovat kdekoli jinde
Být přízdisráč	Být anarchista
Vypadat stejně jako Britney nebo Aneta Černá	Vypadat jinak než Britney nebo Aneta Černá
Být těhotná(ej)	Nebýt těhotná(ej)
Smát se jako raněná hyena	Smát se normálně
Chodit do školy i o prázdninách	Chtít volno
Předplatit si Bravo na rok dopředu jednou za 14 dní	Kupovat si Bravo jenom jednou za 14 dní
Poslouchat Tatu a nový Atomic Kitten	Neposlouchat Tatu a nový Atomic Kitten
Být homosexuálem	Být straight
Mít o hodně mladší druhou polovičku	Mít normální druhou polovičku
Být čtyřikrát za život v sextě	Být ball-sucker

Sáň(k)a

Rozhovor s panem školníkem

o životě a smrti, józe, škole a blízkých vzdálenostech

Ne každý o něm ví, ale je mezi námi. Věčně usměvavý a v dobré náladě.

Miroslav Bejček – školník.

Za malými dvířky v suterénu, kterých si při cestě do počítačové učebny ani nevšimnete, se skrývá jeho království. Když máte to štěstí a pan školník je uvnitř, což poznáte podle světla rozlévajících se nade dveřmi, můžete zaklepat.

Pan školník vás přivítá, potřeše si s vámi rukou a uvede vás do svého království. Budete-li hodní, rozsvítí lampičku na stole a seznámí vás s Blbounem – sovou, jež stráží vchod. Poté, co se seznámíte s dalšími atributy tohoto místa, dá se většinou pan školník do vyprávění. Do vyprávění velkého a barvitého, jak ostatně můžete poznat i z následujícího rozhovoru. I tak se jedná jen o zlomek z jeho bohaté pokladnice příběhů a vyprávění.

Schválně, zajděte někdy za ním, pomozte třeba udělat něco užitečného pro školu a přitom poslouchat napínavé i veselé historky z celého světa.

*rozhovor připravil
Slávek Heřman*

První otázka je nasnadě. Jak jste se sem na školu dostal? Co vás přivedlo?

Jednou se u mě objevil, čirou náhodou, pan ředitel vaší školy, že se tady uvolnilo místo a jestli bych sem nešel dělat technickou údržbu. Já jsem říkal, že ne, že si to rozmyslím. Pak přišel ještě jednou, to už mě zviklal, vzal mě sem autem, a tak jsme se tady prošli. No, a když jsem tu byl potřetí, tak jsem říkal, že jo, že to zkusím.

A jak se o vás pan ředitel dozvěděl? Bylo to čistě náhodou?

To je právě to – já nevěřím na náhody, ale to vypovídá o mém určitém náhledu na svět.

Přes známé, kteří tady mají žákyni, se to dozvěděla myslím jeho žena a ta to panu řediteli řekla. Takže jsem tady asi měl být, jinak nevím – po Praze hledat někoho takového... Bydlím na Proseku, takže to mám blízko.

Co byla první věc, která vás na škole něčím zaujala?

Zarazilo mě zde několik věcí: Jedna z prvních byla třeba ta obrovská barevnost a nápaditost. Ta nápaditost se vlastně přenesla i do chování a vystupování žáků a profesorů, takže to jde ruku v ruce – nedá se to od sebe odtrhnout.

Byl jsem na začátku v mírném šoku, jak se věci mají, než jsem si na to zvyknul. Překvapily mě ty různé gauče, hraní na hudební nástroje na chodbách o přestávkách, absolutní volnost – sezení, nohy nahore.

V jedné třídě jsem objevil velký černý pytel. Myslel jsem si, že to je pro uklížečky. Tak jsem se kouknul a byly tam koule udělané z novin – na házení: „Máš vztek? – Hoď po mně!“ Něco takového.

Uvědomte si, že jsem vlastně žákem staré školy, že jsem prošel ještě tím starým školstvím. Takže jsem si říkal: „Hergot!“ a chvíli trvalo, než jsem si zvykl a přehodil to v hlavě na tenhle systém školy, vyučování, vztahů a všeho, co k tomu patří. Ale protože jsem člověk přízřebivý, to už mě život naučil, tak doufám, že mi to nedalo zas tak velkou práci.

S tím souvisí i to, že když si na něco zvyknu – jsem spíše konzervativní typ –, tak je mi líto, že třeba už někoho neuvidím. To se týká například maturantů, co odcházeli vloni nebo předloni. Už jsem si na ně zvykl. Člověk dává nejenom do té školy, ale i do toho prostředí nějakou energii a péči, a oni si to odnášejí. Je to správný, ale to už jsou ode mě takové ty dědečkovské, otcovské sklony k několika lidem nebo i třídám, které tam byly, a teď už jen: „Bye bye! A možná někdy...“

Teď jste říkal o škole samé spíše pozitivní věci. Je i něco, co vám na ní vadí?

Ano. Jsou věci, které mě, jak bych to řekl, trochu zarážejí nebo vadí. Například tahle rozbitá žárovka, co držím v ruce. Je tři metry vysoko, teoreticky vlastně nedotknutelná – musíš mít štafle, když ji jdeš měnit – a stejně ji někdo rozbije. Takže to se mi, jemně řečeno, nelíbí.

Chápu, když něco upadne nebo se rozbije, ale když je něco úmyslně poškozovaný, tak to je pro mě nepochopitelný.

Například jak se před školou udělal ten nápis PORG z dlaždiček, tak šestkrát nebo osmkrát někdo jednu dlaždičku vykopl. To jsou věci, které mě namíchnou. Tak jsem ji pak dal do cementu, aby tam pevně držela – už ji nevykopl. Člověk si vždycky nějak poradí – nebo měl by si poradit.

Nebo ta třída, jak je vpravo dole, co má nejnižší okna na chodník. Jak občas nosím papír nebo hrabu sníh, tak mi lidi

říkají, že tam žáci vyskakují z okna. A že to říkají mně, tak jsem přemýšlel o nápisu, že bych prosil studenty, aby při odchodu ze třídy používali pouze dveře.

To bylo o vašem současném zaměstnání. Mnoho studentů již možná ví, že jste dříve pracoval jako letecký mechanik, ale už skoro nikdo netuší, co taková práce obnáší. Mohl byste nám to stručně osvětlit?

Poctivost, vědění, mít oporu v zázemí jak rodiny, tak zaměstnavatele, všímavost a citlivost k zákazníkovi, pevné tělesné i duševní zdraví, věřit si a schopnost přiznat chybu. Vždyť jde o životy pasažérů.

Kdy jste vlastně začal jako mechanik pracovat?

Do učení jsem šel v roce padesát šest, v devětapadesátém jsem se vyučil. Pak jsem si dělal večerní průmku a už jsem pracoval na montáži.

Teď mě napadá možná zajímavá věc: moje první velké zklamání, to pracovní, bylo: Šel jsem do základní vojenské služby a byl jsem na pohovoru. Asi tři neděle předtím, než jsme rukovali. A já jsem říkal: „Pane soudruhu Malej, já bych rád na letiště, když dělám na těch motorech.“ Ten úplně nadsakoval: „No to je nádhera. Tyhle ty lidi – z těch si vezme příklad, to potřebujem. Pojdte sem – on ví, co chce, on se bude zdokonalovat v tom oboru. To bysme tady nejvíc potřebovali!“

Přišly tři neděle a já jsem šel k protiletadlovcům.

„Náhoda“ mě zase vedla k tomu, že jsem byl mezi Chomutovem a Žatcem a v Chomutově i v Žatci jsem měl sestřenic. Čili jakmile jsme měli vycházku: buď k jedné, nebo ke druhé. Říkal jsem: „Tam maj buchtu, tam maj kachnu, tak jdem tam, kde maj kachnu!“

Když jsem se vrátil, pracoval jsem na pomocné montáži, asi rok a půl.

Pak se naše skupina rozpadla a já přešel na servis. Na něm jsem byl asi od šedesátého šestého roku.

Potom začalo učení. První doba byla, že mě tam vzali na čtvrt roku ke staršímu člověku, k panu Kašpárkovi, to si pamatuju. S tím jsem chodil a on na mě tak lehce dohlížel. A furt takhle: „Hele, máš volno? Tak si to přečti! Hele, máš volno? Tak se tohle nauč! Co říkáš tomuhle schématu?“ To byl velice dobrý pán.

Pak mě vzali prvně na letiště, bylo to ve Vodochodech. Dalí nám sluchátka na uši, šli jsme a já jsem říkal: „Jéžiš, to je rámus!“ Lítala tráva a drny a já si pomyslel: „No nazdar! To je něco jiného než v práci.“

Pak jsme jezdili ve dvou, protože po republice bylo hodně práce: Košice, Přerov, Slijač, na Moravě snad nic. V Praze tady ty Vodochody, kde se to dávalo dohromady. To byly motory M701 a letoun L29. Ten byl velmi známý, prodával se hodně a byl velmi úspěšný. Ještě dodneška lítá v Americe – mají ho tam jako hobby. To pustíš a ono to letí rovně – nemusíš to držet. Brkneš do kniplu a ono se to vyrovná. Úplně dokonalý. Tak primitivně dokonalý, že asi vydrží všechno.

Pak mě zkusili poslat někam samotného – do Košic, vrátil jsem se za čtrnáct dní, pak zase... Potom jsem nastoupil na zahraniční cesty.

Když jsme u těch zahraničních cest, můžete nám říci, kde všude jste byl?

Moje vůbec první cesta byla do Iráku. Jel jsem tam na čtvrt roku a bylo to dolů do Basry. Pak jsem tam byl ještě jednou, to už bylo do Bagdádu. K tomu bych měl historky, ale to by zabralo hrozně dlouhé povídání, protože skoro odevšad jsou historky. To byla velmi zajímavá země – pro mě.

Ale abych neodbočoval. To byla první cesta. Potom Evropa: NDR, Maďarsko, Bulharsko, Polsko, běžně tady okolo a Sovětský svaz.

Moje nejdelší cesta byla do Vietnamu. To jsme jeli přes Čínu, přes Peking.

Ve Spojených státech amerických jsem byl myslím třikrát, dvakrát nebo třikrát jsem byl v Dominikánské republice.

Kde ještě? V Africe: Nigérie, Uganda, Egypt... Já si je ani všechny nepamatuju. Ono ani není vhodné si to pamatovat.

Potkal jste na svých cestách něco, co vás výrazně ovlivnilo?

Třeba v arabských státech, jak za tebou běhají ty děcka, líbají ti ruce: „Dej mi drobný, dej mi drobný!“... úplně mi to rvalo srdce, je to hrozný. Nepřeju nikomu tu bídu a chudobu, kterou jsem tam viděl.

Nebo jsem viděl v těch černošských zemích lidi umírat. Opravdu zbídačení. Mouchy po nich lezou, úplně bez elánu, leží, děti nafouklý bříška... To na mě zapůsobilo.

Co se týče náboženských směrů: V tom Iráku jsem viděl i jiný druh nábo-

ženství, než naše křesťanství. Já jsem viděl, jak to funguje, že je jich x-násobně víc a že jsou vlastně spokojení. To ti dá takovou perdu do hlavy – začneš o tom přemýšlet. Je mi to teda cizí, ale je to veliká váha na přemýšlení, když si to osaháš a vidíš, že uvažují jinak.

Nebo když jsme šli do mešity, tak jsme si půjčili i ty burnusy, aby nás tam pustili. Ale nepustili – vytáhli na nás takový ty zahnutý dýky a šli proti nám, že jsme nevěrci, a nepustili nás dovnitř. Pak jsem se dostal do jiný, ale i tohle jsem zažil. Nebyli jsme nijak ohroženi na životě – byli jsme rozumný, couvli jsme a vykašlali se na to. Ale viděl jsem ten fanatismus – strážce islámu, že jsou takhle odhodlaní.

Prý se zabýváte jógou a aktivně ji cvičíte. Jak jste se k tomu dostal?

Přes zranění. Ale než se dostanu k józe, tak mi dovolte takovou odbočku: Já jsem za život třikrát umíral.

Prvně mi bylo... pět šest let. Byli jsme na Berounce, kam mě vzali kamarádi. Ve dně byly takový písečný díry. Já jsem moc plavat neuměl, a tak jsem se tam nějak brodil a najednou jsem do ty díry spadnul. Proud byl tak silný, že mě přimáčkl na tu vyhrabanou jámu a já jsem nemohl vylézt. Jak jsem se hrabal – otevřený oči – tak to pode mnou klouzalo a padal jsem zpátky. Pak jsem nějak vyskočil a bylo mi vidět zápěstí ruky. Znova jsem tam spadnul a ten proud znova. Najednou jsem začal cítit sladko v ústech, hrála mi příjemná hudba, takhle to se mnou houpalo a mně začalo být tak krásně a dobře. Najednou kou-

kám, že jsem na břehu, ohnutý přes koleno a tu vodu ze mě pumpují. Takže příjemný zážitek. Žádný strach, pánové.

Druhá taková věc byla, že jsem měl těžkou autonehodu během svého cestování v Rusku. Seděl jsem na místě řidiče a najel jsem do přívěsu nákladáku, do zadního kola. A jak je tam vzadu ta koule, tak ta utrhla dveře a projela mi okolo ruky. Přední blatník ohnul sedačku, na které jsem seděl. To byla taková prda, že jsem si říkal: „No to je sen, to je sen! Až se probudím, to řeknu ženě – Marcele –, že se mi něco takového zdálo. Ta mi neuvěří.“

Pak jsem se nějak probíral a myslel jsem, že ležím na autě, vytažený na kapotě a lidi mě osahávali. Celé tělo mě brnělo – asi jako když si přežeš nohu nebo ruku.

Přijela policie a začali se stahovat lidi. Starali se o nás ti Ukrajinci velice dobře – jak policie, tak v nemocnici – vůbec.

Do dneška mám pošramocenou nohu, když je změna počasí, tak trochu kulhám. Mám lehce rozbité koleno, to už je dobré, ale na noze mi chybí sval. No ale lyžuju – nějak se snažím.

Tu nehodu zavinil druhý řidič, byl potom odsouzený, za rok proběhnul soud. My jsme se za něj se ženou přimlouvali, což už vyplývá z mé povahy, aby mu nedávali žádný trest nebo hodně malý, protože mu bylo pětatřicet let a měl dvě malé děti. Tak mu dali něco zaplatit a snad že musí dělat asi rok v tom podniku – nesmí odejít do jiné továrny.

Třetí smrtelná nehoda se mi stala, když jsem na chatě řezal stromy. Stál jsem rozkročmo na vysokých štaflích a opřel se o větev, která byla dole uhníla. Ona praskla a já jsem spadnul po hlavě a nabodnul se na větev.

A zase – to byla taková rána, že když jsem začínal přicházet k sobě, tak jsem viděl oranžově. Lehce jsem se houpal a viděl jsem, jak padám. Jako když se na sebe koukáš a vidíš, jak hadrová loutka padá z žebříku.

A hned do nemocnice, na pult. A teď: „Pane Bejček, čeho se bojíte?“ A já říkám: „Injekcí.“ „Bohužel!“ Tak mě píchli a přikryli plátnem. A teď slyším: „Vy jste ale měl kliku! Víte, že tam máte tepnu?“ A já říkám: „No vím, že tam jako tepna je.“ On povídá: „Vy tam ale máte kus toho stromu – já vám to musím vyndat. Sestro – nůžky.“ A zezadu slyším: „Jaký?“ A on říká: „Ostrý.“ Za

chvíli: „Sestro – skalpel.“ A ona zase: „Jakej?“ A on říká: „No na obličej.“

Tak mi to tedy sešili a ten krk se mi trošku narovnal. Ale stejně – podlitina a obličej jsem měl modrozelený, jak to oteklo.

Když mě šili, tak jsem se ještě ptal: „Pane doktore, jak se to sešívá?“ Protože on něco vzal – bz bz bz bz – a bylo to. A on povídá: „Jako kalhoty.“ Tak zase jsem byl namydlený. Když už jsem ten úraz měl, tak jsem chtěl vědět, jak to šijou. No, zase jsem věděl houby.

Pověděli byste tedy o tom, jak jste se dostal k té józe?

Já jsem se k józe dostal kvůli své rozbité páteři, což jsem měl ze sportu, a kvůli své činnosti – z různých cest. Dostával jsem injekce, ale nic nepomáhalo, takže jsem to musel vyležet – třeba tři neděle.

Jednou jsem, nebudu říkat náhodou, potkal kamarádku a ta říkala: „Kam jedeš?“ Já: „No, do Ugandy.“ „Hele, já tady pro tebe mám nějaký fotky. Je na nich cvičení ‚Aby záda nebolela‘ Vem si to s sebou.“

A já začal cvičit podle těch obrázků. To fungovalo. Ostatní pili nebo bblili a já jsem spokojeně spal bez prášků.

Jednou jsem šel na vystoupení pana Cábka. On přišel, v kalhotách do půl pasu. Jeho asistenti vzali lahve, roztloukli je, on si do nich lehl a oni si mu stoupli na hrudník. Když vstal, tak se oprášil a nic mu nebylo. Jen tady, na rameni, měl malinkou skvrnku a byla vidět krev. A on říká: „Vidíte to? Tam jsem se nesoustředil.“ Tak to byla první věc, která mě velice zaujala. Že soustředěním a vůlí se dá tohle dokázat.

Další, co bylo takové šokující: On si lehl na zem, asistent si stoupl na stůl a pouštěl kuchyňský nůž do dřeva vedle něj. Pink – zabodl se a zachvěl. Pak ten nůž pustil na něj, do hrudníku. Ono se to odrazilo a padlo vedle. A on povídá: „Tam jsem si pustil energii.“ Já jsem opravdu koukal jak blázen.

Pak jsem se setkal s takovou lidovou léčitelkou. Od té autohavárie jsem kulhal. Nejdřív jsem chodil o berli, pak o francouzské holi a pak jsem kulhal. Byl jsem z toho takový divný a náhodou jsem se k ní dostal. Ona mi dala nad tu nohu ruku, takhle dělala a já cítil, jak mi tam běhají mravenci. To trvalo asi minutu. Potom mi řekla: „A teď vstaň a zkus se projít.“ No a já jsem od té doby nekulhal a ta noha mě nebolí.

Když se ty záda ozvaly podruhé, potkal jsem zase jinou přítelkyni a ta říkala: „Hele, já chodím cvičit. Nechceš jít se mnou?“ Já povídám: „Tak jo, to bych potřeboval.“ Tak jsem začal chodit cvičit k panu Ottovi.

Mohl byste nám říci něco o józe samotné, v čem spočívá a tak?

Podstata jógy je – ono toho je hrozně moc, ale z mého pohledu –, že se mezi sebou nesoutěží. Cvičíš se zavřenýma očima, takže nevidíš, jak ti druzí ten cvik dělají. Cvičitel ti ho předvede, pak zavřeš oči a on tě navádí, takže každý si cvičí individuálně.

Druhá věc je, že sleduješ své vnitřní, tedy tělesné, pocity: Jak se protahují svaly a šlachy, jak se ti uvolňují klouby.

Další takový vyšší stupeň je, že si do toho začínáš pouštět i dech. To dýchání je vlastně jedna z takových hlavních alfa omega jógy. Práce s dechem – je to práce, dech je energie, bez dechu jsme za chvíli mrtví. Takže to je vlastně energie, kterou do sebe dýcháme.

Po takových třech čtyřech letech cvičení se mi ta energie začala projevovat v modré barvě. Modrá – krásně modrá, těžko popsatelná, blankytně modrá barva. Naučil jsem se to posílat i do různých částí těla, kde jsem zrovna měl třeba namožený sval nebo mě něco bolelo.

Další taková věc byla relaxace – odpočinek. Takové to dokonalé vypnutí mysli, které neumím – to umí opravdu jen ti mistři – ale snažím se k tomu přiblížit. Při relaxaci dochází k rychlé obnově sil organismu. Stačí třeba deset patnáct minut úmyslné, vědomé relaxace a nahradí to třeba hodinu dvě hodiny spánku. Ty aktivní procesy probíhají v mozku i v těle mnohem rychleji, protože jim dáš prostě zelenou a cítíš se velmi svěží a velice krásně. A je to samozřejmě zdravé.

Zjistil jsem, že leckteré zásady, které tam byly, jsem já už automaticky dodržoval od mládí. Byly mi dány rodiči. Z takových lidských vlastností je to například ješitnost – taková nedobrá vlastnost. Já jsem se jí snažil zbavit – proto o sobě nerad moc hovořím. Přílišná ctižádostivost. Dá se říci, že jsem téměř už od mládí nelhal. Buď jsem radši mlčel, nebo jsem nelhal. Neublížoval atd. atd.

Takže k těm zásadám, co jsem dodržoval, se mi teď dostalo i to osvětlení, podstata, pevná osnova, že se má dělat tohle a tohle. Proto mi začala být ta jóga blízká, proto jsem se v tom rozvíjel.

Když začneš dodržovat určité zásady, jsi citlivější, vnímavější, i vizuálně, na kontakty. To se takhle podíváš a už cítíš, jak je člověk naladěný, co si myslí, jak žije. A když je člověk jó uklidněný a soustředí se na to svoje, tak se mi párkrát podařilo vidět u lidí auru a u stromů a u rostlin docela běžně. Ale není to moje doména. U lidí to dělám výjimečně, jedině s jejich svolením.

Rozvíjí se to. Začneš tím úzkým profilem, cvičením, a ono se ti to nabaluje

a začne ti to košatět. Není to náboženství, je to vlastně využívání schopností lidského mozku, lidské bytosti, podvědomí.

Neříkám, že všechno se mi povede, taky občas šlápnu vedle nebo se mi něco nepovede. Ale moje doména bylo, jak jsem říkal na začátku, ježdění do světa a navazování kontaktů se zákazníkem, s lidmi. Abych se zase nechlubil – většinou mě potom posílali prvního. Když se někde otevíralo nějaké středisko nebo se někam jelo, tak jsem měl jet první a navázat kontakty a styky. Pak už tam jel třeba někdo další. Nestalo se mi nikdy, nebo jen u dvou tří lidí za celý život, že bych si s nimi neporozuměl.

Kdy jste začal cvičit?

Asi před deseti lety. Chodil jsem tam přibližně sedm let. Naučil jsem se základní kurs, pokračovací a ještě pokračovací – jsou různé kapitoly.

V současné době jsem ten kroužek jógy opustil. Občas si něco nastuduji – cvičím si doma sám. Je to možná taková pauza, meziobdobí, možná, že se k tomu už vůbec nevrátím. Hlavní je duševní rozvoj člověka – ten už je nastartovaný a půjde dál.

Říkal jste, že jóga s náboženstvím nijak nesouvisí. Máte vy osobně nějaké náboženství, ke kterému se hlásíte nebo se kterým sympatizujete?

Dá se říci, že ani moc ne. Teda – jsem pokřtěný a od dětství jsem v Československé církvi husitské. Jako děčko jsem tam chodil na náboženství – proto mi některé věci z bible nejsou cizí. To bylo velice dobré, od té doby je mi vštípena úcta k desateru.

Teď jsem si půjčil knížku o islámu. Jsou různé druhy náboženství, ale podstata je, podle mého, jedna.

Máte ještě nějaké jiné záliby kromě jógy?

No, chodil jsem na džudo, na box, dělal jsem sportovní gymnastiku. Teď pracuju ještě s tím dechem, každé ráno se rozdýchávám. Letos jsem byl v Chorvatsku – minutu pod vodou vydržím bez nějakého většího pohybu. Ale už se to zmenšuje. Když jsem byl mladší, vydržel jsem víc. Šplhal jsem bez přírazu na tyči, teď udělám tři hmaty a spadnu dolů.

Taky jsem se naučil poslouchat hudbu, k tomu jsem nebyl vedený, a ještě než jsem se oženil, tak jsem začal chodit na operu, na vážnou hudbu, na Pražské jaro. A vnímám to. V poslední době se mi stalo, že jsem byl třeba na Gregoriánských chorálech – bylo to na hradě – tam jsem poslouchal se zavřenýma očima a měl jsem dost silnou vizi. Nebudu říkat jakou, ale dost silnou, přímo náboženskou. Zanechalo to ve mně velice silný dojem, který mám dodneška – už je to půl roku.

Co by se dalo říci závěrem?

Přeju lásku, porozumění, soucit, mír a odpuštění všem lidským bytostem.

Destyl!

rozhovor s punkovou kapelou

Jak si každý už určitě všiml, jsou všude. Někdy jsou na vodní/květinové slavnosti, jindy na FanBoxu. A ještě jindy zase někde úplně jinde. Prostě jich je to tu plný, a přesto o nich nikdo nic moc určitého neví. Tajemná záležitost.

Nejen z historie víme, že neinformovanost o tak zásadních věcech je docela nebezpečný přepych, takže vlastně nezbývá, než se o Destylu něco dovědět. Čtyři pánové, o které se jedná, byli té dobroty, že odpověděli na několik otázek, které jsou i s odpověďmi k nalezení níže.

*rozhovor připravil
Tomáš Jebavý*

Jen tak pro informaci, co hrajete?

Pepus: Tak asi ten punk.

Martin: Jazz na 160 BPM.

A proč hrajete?

Los: Proč ne?

Jenda: Pro škváru, pro lidi, pro sebe.

Martin: Hlavně pro sebe a pro lidi. Vy-dřít škváru není náš hlavní cíl. To bysme taky asi nehráli to, co hrajem, ale snažili bysme se bejt trochu víc poslouchatelný. Na druhou stranu nás samozřejmě těší, když se někomu naše hudba líbí. Hraní je jinak

skvělej způsob, jak vyjádřit svůj názor, nějak se realizovat.

Jste anarchisti?

P: No já teda ne.

M: Tak radikální nejsem.

J: Já nevím.

Kdo je vlastně Jenda?

J: Basák ze skupiny Destyl. Klidný, mírumilovný člověk, který má rád zvířátka (např. Lose).

P: Chrlíč, hamyž, vesnickej metal, student soukromé ekonomické školy,

dobrej basák (i když hraje jak prase).

M: Bejvalej spolužák, bejvalá fetna, božskej basák.

Je anarchista?

P: Každý lichej tejden a první středu v měsíci.

M: Jak kdy, ale většinou ne.

J: Ne!

V čem spatřujete genialitu vaší hudby?

J: Ve čtyřech akordech

M: V geniálním spojení geniálních textů a geniální hudby.

P: Příklad na koncert a uvidíš.

Kdo vás má poslouchat?

P: Major Zeman.

J: Nejlíp ty, co maj v hlavě aspoň nějaký názory – třeba Geloni =:).

L: Vy!!!

Lišíte se vůbec něčím od ostatních punkovejch kapel?

M+P: To teda jo. Současná mladá generace punku hraje hodně styl ala E!E nebo něco takovýho. Melodický, trochu rokenrolový. Takový 60s se zkreslenou kytarou a punkovejma bicíma. Ale málo kapel hraje brut à la Exploited (snad jenom Mimo Prowoz). My hrajem od těch největších brutálů (Brutál, Nekonečná spravedlnost) až po takový ty popový sračky (Figurína, Tonda a Čenda). Proto taky trochu Destyl. A navíc pro nás není koncert že odehrajem a vypadneme. My se potom vždycky pořádně vožereme, to k té hudbě taky patří (a hodně kapel na to zapomíná).

J: Jasně, třeba hrajeme v Podmoklech (zdravím podmokláky).

L: Jo.

Kdy bude koncert?

M: Co nevidět.

P: Sleduj <http://destyl.zde.cz>.

Ale U Vojáka už to nebude =:-].

Máte rádi radikály?

M: To se nedá říct. Znáám lidi, co by se dali považovat za radikály (REVO), a docela si s nima rozumím, ale některý mi na druhou stranu vůbec sympatický nejsou. Záleží konkrétně na člověku.

P: Já teda ne. Ale je to o tom, jak člověk bere slovo radikál. Třeba když vidím pankáče vožralýho na kaši, jak se válí po zemi a řve, tak mi nijak radikální nepřijde (ale dokážu si představit, že někomu jo). Ale zase fakt nemusím lidi z např. ČSAF, AFA,

nebo A-kontra. V něčem souhlasím, ale jinak mi přijde, že žijou trochu mimo realitu.

A je někdo z vás radikál? Třeba Los?

P: Los je dost radikální. Hlavně tím, jak na všechno se...

J: Podle mě je Jirka spíš žrout, kutil, zvíře a dítě lesa.

L: Nevím, proč?

Jak se stavíte ke komerci ve světě hudby? Máte něco třeba proti EMI?

L: Všechno

J: Nechtěj naše demáče, které jim soustavně posíláme.

P: Jsou to překupníci s hudbou. Ale už ne na dlouho. Věřím, že díky internetu nebude za nějaký čas potřeba nikdo, kdo nahrávky distribuuje od muzikantů k posluchačům a vaří na tom největší škváru. Buďte si to na-

hrávací společnosti uvědomí a budou se snažit, aby na zakoupeném CD našel posluchač něco víc než na kopii nebo MP3kách, nebo brzo skončí. Nebo si to chlapeci neuvědomí a budou dál kódovat CD a lidi se na to vykašlou, budou opalovat a stahovat a EMI půjde do kytek.

A co Bůh?

M: Nevěřím.

P: Cituji Šanov: „Kdo by netoužil zabít toho nejvyššího, toho stvořitele, toho jehož hněv se nás tolik dotýká, toho z něhož máme strach, toho sadistického, cynického buzeranta, kterej neumí nic jinýho než si dělat z lidstva prdel již po tisíce let.“

L: Nevím, co by s ním mělo bejt?

A co Jan Tleskač?

P: Celkem hekr.

texty skupiny Destyl

Punkový texty, to je žánr sám pro sebe. Krom toho, že obohacují naši poklidnou, umírněnou kulturu o prvky, o kterých by se jí jinak ani nesnilo, mají ale taky celkem často pověst naprostých pitomostí. Repertoár Destylu je však dost široký. Sahá od pořádných hovadin (viz třeba VZPOMÍNKA NA FENU), přes radikálnější, místy lehce agitační texty (například NEMOCNÁ SPOLEČNOST), až po jemnou, vytríbenou, mnohovorovinnou poesii (to jako MATKA). Na závěr bych ještě podotkl, že přečtením následujících textů se nezávazně zavazujete, že budete na koncertech zpívat s Losem.

RANNÍ SRANÍ

Nestihl jsem ranní srání
Bolestí se dusím
Nic tomu už nezabrání
Srát ve škole musím

Hajzly divně malovaný
Sou tu samý divný typy
Pocitu se neubráním,
Že tu papír chybí

Ref:

Halí belí, halí belí celej den je v prdeli
Pálí bolí, pálí bolí svěrače mi povolili,
posral sem se v posteli

MATKA

Porodila matka dítě
slabé, bezbranné,
ale dítě přišlo na to,
jak do čela se dostane

bratři, sestry pod zámkem trpí
pod drnem spí sladce
děťátko je zahubilo
teď vyjde proti matce

zlé dítě matku rdousí
neslyší jak strašně sténá
saje krev a požívá ji
matka klesá na kolena

dítě nikdy nepřizná si,
že na matce závislé je
a že s ranou poslední
chcípne spolu s ní

Ty i já, všichni jsme lidi
zkažený to lidský plémě,
paraziti, matkovrazi,
vrazi vlastní matky Země!

VZPOMÍNKA NA FENU

V hlubokých lesích
v malé vesnici
v kabátech zelených
žili páni myslivci

Stejně jako každé rok
smluvili se dnes,
že nappou do pušky brok
a vyrazej v les

Ref: Na tý louce zelený
pasou se tam jeleni
pase je tam mysliveček
v kamizolce zelený

Půjdou na lov jelenů
není se čeho bát
vemou sebou fenu
ta bude zvěř štvát

Honili jeleny
a taky prasata
vožralý už byli
tak jako prasata

Ref: Na tý louce zelený
pasou se tam jeleni
pase je tam mysliveček
v kamizolce zelený

Fena to schytala
věřila myslivcům
do hlavy dostala
co patřilo prasatům

Lidi rychle zapomněli
že na poli chcípla fena
už se vo ní nestarali
když jí z huby tekla pěna

Ref: Na tý louce zelený
chcípají tam jeleni
střílí je tam mysliveček
v louži krve červený

Teď traktor jezdí na poli
chtějí pole rozorat
z těla rostou brambory
NECHME FENU V KLIDU SPÁT

NEMOCNÁ SPOLEČNOST*Sloka:*

Jenom planý sliby,
co by bylo kdyby,
my sme jim uvěřili,
že nemaj žádný chyby.

Zapomenout myslet,
obě oči zavřít,
uvázat se na řetěz,
na řetězu umřít.

Žádněj vlastní názor,
jenom lidská masa,
stádo tupejch ovcí,
bez kostí bez masa.

Zahalená do šedi,
do svý temný zloby,
nebyl bys svým vlastním pánem,
byl bys stínem doby.

Ref:

Mocná je nemoc,
když bezmoc má moc,
co je to za život,
když ve dne máš noc.

Mocná je nemoc,
když bezmoc má moc,
musíš se vzepřít,
sám si pomoc.

Perly sviní(m)

Kdybyste sestoupili o dvě patra níž, tam je knihovna. Už jste tam někteří možná byli.

(Martin Valášek oktávě)

Dříve než přistoupíte k samotným Perlám, rády bychom vás upozornily, že tu nebudeme věčně. Už dnes si nelze nepovšimnout, že tato jistě velmi zajímavá rubrika se poněkud tenčí. Omlouváme se tímto všem potenciálním čtenářům. Považte však, že máme již jen šest povinných předmětů a v bazénu toho moc nepochytíte. Proto, pokud máte kdokoli pocit, že náš/váš profesor/student řekl něco vtipného, ba dokonce vtipnějšího, než zde uvidíte, kontaktujte nás.

prof. Roleček:

- Malý Jidáš byl hajzlík už od dětství.
- typiš Aristoteliš

prof. Bidláková

- Rozložení MIN a MAX závisí na:
 - a) šířka štěrbin
 - b) vlnová délka světla
- užší štěrbin - výraznější pohyb = světlý proužek širší
(pozn.: A to kdybyste viděli ty nákrasy!)

prof. Valášek:

- *Tereza:* Mám tady takovou malou gradaci.
M. V.: A nechcete jít k doktorovi, Terezo?
- *Petr přichází pozdě a omlouvá se, že řešil s p. prof. Profotou zeměpis.*
M. V.: Že si s ním začínáte o malé přestávce, to nemůžete stihnout.
- Dojička vždycky chce! Všichni se všemi – padesátá léta byla úžasná doba.

Barbie a Rybka

prof. Valášek:

„Vyhýbejte se septimánkám jako čert kříži.“
„Vám bude už dva měsíce 15, zatímco Amálce bude za 4 měsíce pětadvacet.“
„A neříká se sakra práce, ale kurva práce.“
„Uhlíř je démon, má démonický pohled, který zabíjí.“
„Myslím, že po Vánocích byste už nemuseli sedět spolu, myslím, že by to bylo hygieničtější.“ (k Matějovi a Ondřejovi)
„Sandro, ty vaše pohyby jazykem jsou fakt k sežrání.“
„To byl trošku pedofilní večerníček ... já si létám.“ (o Strýčku Fidovi)
„Ondřeji, už dospějte, proboha!“
„Taková velká puma jste, Evo.“

prof. Arnot

„Sandra a Stalin by zrušili dějepis.“
„V půdě jsou přítomný různý bakterie ...krtek, že jo.“

Amálka Němcová

Literatura

Krakow

Vyražte noci. Prší. Střepem z plastického kelímku trhejte oblohu a ty nasáklé cáry si važte kolem čela, po ránu bývá ve vlaku hrozně dusno. Jeden z vás musí být vždycky vzhůru, není to příliš bezpečné. Venku jak když vymete a kmeny stromů obkroužené přeletujícím světlem. To je teprve začátek.

Všechna města vypadají stejně, zvláště v prachovém peří nadcházející noci. Těžko rozeznáte siluety domů od prackatých stromů a mezitím se navíc neustále sem a tam plouží lidé.

I
*kousek od nádraží
 je mezi mraky napsáno
 Miraculum
 bude to tím že nebe
 už dávno
 splynulo s domy
 je to ochranné zbarvení
 má teď i vyvalená okna
 orvanou omítku a kola moči
 jenom nám se pořád zdá
 že jde o Slunce*

K tetě Stanisławě si přezůvky brát nemusíte. Půjčí vám kožené krasobrusle, v kterých můžete brázdit chodbičku ode zdi ke zdi. Taky mapu a noviny a několik polofunkčních parasolů (jeden z nich v národních barvách). Teta se dlouho do noci dívá na televizi, ráno krájí kotovi játra, maluje se a odchází. Na noc se tedy raději dobře zavítejte, kot má ve zvyku obcházet nocležníky a drsným jazýčkem jim olizovat spánky.

II
*ráno stojí na kraji dřezu
 malý hrnek (bílý)
 po okraj naplněný vodou
 tak tak se převrhnout
 a v ní kus bezbarvého masa
 přečnává
 a klepe se když píská konvice*

Kolem centra města Tverský bulvár. Korzují zde policisté a důchodci rozpustile vykukují mezi stromy, házejíce po sobě drobty chleba. V galerii Turci s rozpláclými leopardy přes brnění a na náměstí hejna holubů, fájumský portrét a mumifikovaná poštolka. Nehovořte a poslouchajte zvuk města. Město vrní, domy se chvějí, ve dvorech tančí igelitové pytlíky zběsilá tanga, po plakátech stéká s mlaskáním rozbitá váza a jednoruký houslista vyhrává do skoku. Průhledy přes domy do ulic a přes ulice do domů. Město Rubikova kostka. Město krabice sýra. Město rozsypaná čočka. Město záblesk všeho...

III
*ON: Pojď dál
 otevřu Ti všechny své cestičky
 ONA: Ne
 ON: chodby schránky okna
 vykvetlou lednici v mezidvoří
 čáry plakátů olizované větrem
 ano i tu barevnou vitráž
 která Ti tak připomíná ručník
 ONA: Ne*

Jel jsem společenskou tramvají

ON: Pojď dál

ONA: všechno tak lahově zelené

ON: a hnědé

jako rezavým koncem trubky

Kavárny navštěvujte raději v podvečer, po západu slunce ztrácejí číšníci lidskou podobu a může se stát, že vás nepoznají. Prchejte rozteklým a rozblikaným městem domů. Zbytek večera můžete strávit s pohledem upřeným na akt s kubistickým poprsím (visí nad jídelním stolem) nebo listujte Kantem. A hlavně si nezapomenout vyčistit zuby.

Nakupujte a nakupujte. Filatelistickou brožuru, rusko-polskou Achmatovovou, preclíky. A náušnice, rukavice, punčochy. Nechte si aspoň pět minut na okounění před vraty teologické fakulty. V katedrále poklekněte (u hrobu Adama M.). Na židovském hřbitově odložte svědomí a zaplavejte si záplavou zlatého listí, než vám huba dočista oněmí. Nechte se vystříhnout ocelovým nebem a náhle protrženými zbytky světla. Buďte prázdní jako všechno okolo.

A hajdy na pirožky, hajdy na boršč.

IV

prší

za tmy se světla protahují

jako žvýkačka

na talíři dnešní noci

nedojezeno

Město za tmy. Z náměstí jedno velké zrcadlo. Prší vzhůru. George Sande. V předsíni pánské boty.

Můžete jít do kina. Nebo na věž. Nebo na pivo. Můžete sedět jen tak na chodníku a opalovat se s krowkou v puse. Můžete běhat ruku v ruce, horem dolem, od kostela ke kostelu.

V

Prosím Tě chlapče

jak se dostaneme do Kaziměře

tohle je Kaziměř

a já se ptám

co život

jak tam se dostanu

Musíte se rychle sbalit. Teta ráno musí pryč.

Poslední kawa na kowových židlích s muži středního věku. Když se schováte za noviny, třeba vás nenajdou a nebudete muset domů.

Zbytek života tak strávíte v tomto pocukrovaném ránu.

Terezie Volková

Jel jsem domů společenskou tramvají.

Nemůžeme ven, bylo tam napsáno, ale já si toho nevším.

Včera přišlo, televize se zbláznila a všichni ti státníci hlavou dolů...

Nemůžeme ven, řekla, ale já ji neslyšel.

Jel jsem domů, a ne do kina.

Včera, včera přišlo. Otevřeli jsme si dvě piva, zapnuli televizi, ale všichni státníci k nám promlouvali hlavou dolů. Na koberci se válel pes a děti křičely, i když tam vlastně nebyly, tak křičely, řeknu vám, byla to psina, ti státníci hlavou dolů.

Ej, někdy je to zábava, jezdit tramvají je lepší než zprávy postavené na hlavu. Třeba ten pán vlevo na červené sedačce. Pověděl nám toho spoustu o Americe a Asii. Popíjel přitom svoje lahvové pivo. Tihle ti... Američani, jo... Nafta.

Ale hlas měl pěkný, jako všichni jehovisti, jako všichni na pódiu a mě napadlo: Co asi dělá jeho žena? Ale on jenom seděl a popíjel svoje pivo.

Jel jsem domů.

A včera povídám: Pojďme do kina. Ale ona řekla: Telefon!

A běžela ho zvednout. Asi se rozejdeme.

Děti byly dole na hřbitově a oblézaly naše předky.

Nemůžeme ven, volali předci, ale já je neslyšel.

Tramvaj zastavila. Nevším jsem si toho. Pán na červené sedačce povídal: Si za to můžou sami! Američani, jako.

Včera jsme nebyli v kině, dívali jsme se doma na televizi, na politiky obrácený vzhůru nohama a moje žena řekla: Vajíčka!

A šla je vytáhnout z kastrolku. Děti zatím vytahovaly mého pradědečka.

Proč jsou řidiči tramvají tak tlustí? Jedu společenskou tramvají, jezdí od sedmi večer až do rána.

Pán s pivem odněkud vytáhl umaštěný sáček s hamburgerem od McDonalda: Prašivci! Američani, jako!

Porucha. Vypli proud.

Tlustý řidič krčí rameny. Proč čte měsíc staré noviny?

Včera jsme večeřeli vajíčka a mého pradědečka.

Žena otevřela krabici vína: Něco si dopřát musíme!

Asi se rozejdeme.

Dveře nejdou otevřít, povídá tlustý řidič společenské tramvaje.

Nemůžeme ven, povídám, ale neslyším se.

Žena vybalila z měsíce starých novin chleby: Zase to nesnědly...

Moje dcerky zatím někde na hřbitově...

Nemůžu za to.

Noviny dám na záchod.

Jdu, jde celá Praha. Protože vypli proud.

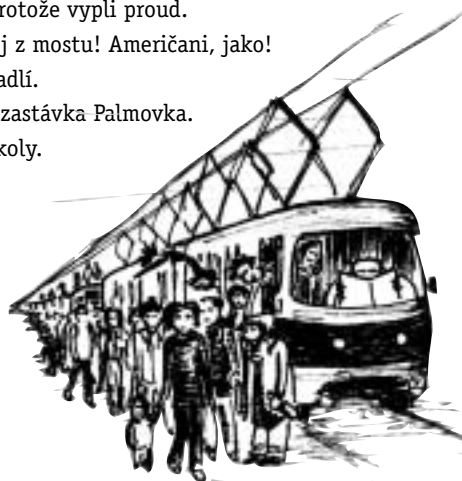
Pán s pivem: Ať skočej z mostu! Američani, jako!

Láhev hodil přes zábradlí.

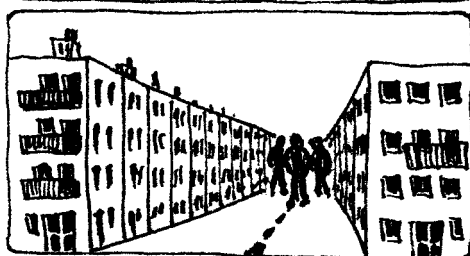
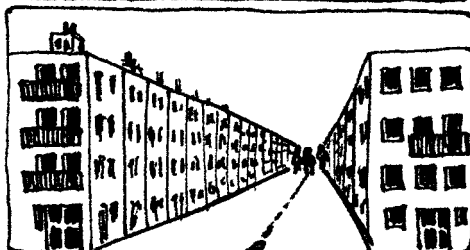
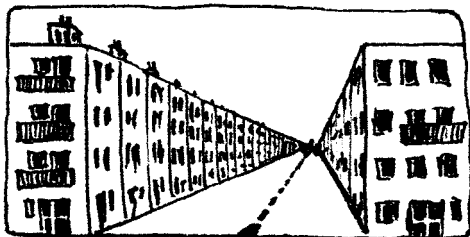
Libeňský most, příští zastávka Palmovka.

Nejdu domů, jdu do školy.

Jana Luhanová

komix

Kocourkov

Byl jednou jeden dvorek a na dvorku kotátko, vlastně dvě kotáka. Kromě nich tam žilo ještě mnoho dalších zvířátek: kočky, kocouři, pes, krůty, slepice s kuřátky, pár holoubků. Pořádek na dvorku hlídali kohouti.

Jednoho dne si naše dvě kotáka našla u kůlny klubičko. Klubičko bylo pěkné, barevné a kořata měla radost a hrála si s ním. Kutálela jej po dvorku, smála se a dováděla. Do radostné pohody přilétli kohouti a křičeli: „Okamžitě toho nechte! Hned půjdete s námi! Můžeme vás zavířit na 24 hodin do kurníku! Celé klubko jste rozmotala, to se nesmí, na to je zákon. A zákon jsme my! Ale že jste ještě malá, tak vám to promíne, ale musíte zaplatit pokutu.“

Kořata se poplašila a hledala ochranu. Rozhlížela se po dvorku, až přišel starý kocour. Kořata dostala trochu odvahu a kohoutů se ptala: „Za co máme platit pokutu? Vždyť jsme nic neprovedla. Klubičko zase smotáme a je to!“ Kohouti volali: „To tedy ne, zákon je zákon, musíte zaplatit, ale když budete rozumná, nemusíte platit tolik.“ Starý kocour kořata nabádal: „No tak, buďte hodná a zaplatte. Nemá smysl se hádat. Kohouti vědí nejlíp, co se smí a co ne, a podívejte, jak vám chtějí pomoci.“

Kořata se dívala na kohouty, pak na kocoura a přemýšlela o tom, že je to ale divný dvorek. Pak sáhlo první kořata do kožíšku a zaplatilo pokutu. Druhé kořata řeklo: „Pořád si myslím, že jsem nic neprovedlo, ale napište mi složenku, poradím se doma a pak uvidíme.“ „Ho, ho,“ volali kohouti, „to tedy ne! Když nezaplatíš hned, bude to mnohem horší.“ Kocour se

přimlouval: „Přece už jsi velké kořata, neďalej potíže.“

Ale kořata si postavilo hlavu. A potíže nastaly. Klubkem a kořata se začala zabývat velká dvorková rada. Několik velkých zvířat teď věnuje svůj čas rozmotanému klubičku a do dnes není jasné, jak vše dopadne.

Když mi tohle všechno naše kořata vyprávělo, vzpomněla jsem si na podobně absurdní historku ze svého mládí. Šla jsem tehdy ohlásit krádež peněženky s doklady, tedy i občanským průkazem, na příslušné oddělení VB. Pán u okénka chápavě přikyvoval a pak pravil: „Tak mi dejte občanský průkaz, sepíšeme to.“ Ujistila jsem ho, že OP opravdu nemám. „Nemáte?“ podivil se a odvedl mě do služební místnosti, kde jsme spolu s dvěma dalšími příslušníky sepisovali protokol a kde se mě celé dvě hodiny snažili obvinít, že jsem si snad OP zcizila sama.

Jsem moc zvědavá, kolik chytrých hlav teď bude přemýšlet o rozmotaném klubičku, potažmo pošlapané houpačce.

A nakonec už jen pár slov k panu řediteli skákajícímu po stole. Je pěkné, že chtěl poučit rodiče názorným příkladem, vždyť právě kvůli nekonvenčnímu přístupu k výuce naše děti navštěvují PORG, ale nikdo z nás nechtěl diskutovat o „provinění“ našich dětí, nýbrž o jednání policistů a zástupce ředitele. K tomu bohužel nedošlo.

Alena Benešová

autorka je matka Kristiny ze sexty

Módní policie

Čistý, nezávadný, zcela úhledný outfit. Pro pohodáře Martina trochu nuda. Má holt svůj styl, který zásadně nemění.
PS: Více mrkve, Martine!

Recept na šedivé ponuré dny od Lucy: neztrácej optimismus a koupit si romantický růžový kožíšek. Od dívky v jejím věku bych však čekala větší smysl pro harmonii. Kombinace modrozluté těžce trendy bundičky, světlých džínů a do očí bijících oranžových kozaček je dost rozpačitá.
PS: Více mrkve, holky, nebojte se toho!

Vše je skvěle barevně sladěné. Obzvláště chválím kalhoty. Vojenská móda je totiž opět in. Vsadil na rafinovanou jednoduchost a vyplatilo se. Do praktických kapsiček se vejde spousta mrkve.
PS: Správný muž nedá bez zeleniny ani ránu.

Někdy je tvrdě punk, jindy si hraje na střapatou holčičku, ale své publikum si vždycky najde. Boty a tělo totiž nemají chybu.
PS: Více křenu!

English page

Meet Ethan

Of Ethan's misfortunes the latest was probably the stupidest—no mean feat considering the sheer number of them.

You see, Ethan's motto, "*If I didn't have bad luck, I wouldn't have any at all,*" isn't just cute, it's also true, which makes it also very sad. The wheel of fate constantly spins, but that wheel seems to run over Ethan like some poor Puri beneath the juggernaut. His big brother Jacob seems to ride atop that wheel, as if it's perhaps only one of four on his classic Porsche roadster. Once again Ethan has to call Jacob to bail him out.

Jacob excels in every aspect of his life. He's the Secretariat of the bipedal world. Good-looking, well-educated, life of the party, and the world's top air defense system-air traffic control salesman at only 28, his one piece of bad luck is his love for his little brother.

Ethan reaches for the phone.

"Dammit!" He shouts.

The phone falls to the floor. Ethan looks at it in wonder. Lacking any external metal part, the phone—his seventh this year—still manages to zap him. It doesn't happen every time, but it happens every day, usually at night after the phone has lulled him into a false sense of security. The phone didn't waste any time today—it's only 9:30 am. When he picks up the phone he instinctually clenches his teeth in anticipation of a second shock. He shudders when his flesh touches the mauve plastic, but nothing happens. Deep in its circuitry the phone jeers: 'Fag'

Ethan dials 1 800 NOR-TECH hard, hoping to hurt the mauve phone.

"Nor-Tech Corporation, where civilian and defense applications collide," the cute sounding secretary answers. "How may I direct your call?"

"Jacob Hanover, please."

"Sure, I'll pass you right over to Jaaaay-cubb. " The way she stretches out his name betrays to Ethan that she often imagines his big brother naked and is right now.

"Jacob Hanover here, how are you?" His brother asks before he even knows whom he's speaking to. The upbeat tone isn't bullshit, just a symptom of his great life. In darker moments Ethan would hate to admit he has, he thinks of Jacob as a tall broad shouldered black hole sucking up all the good luck in the universe.

"Hey Jake, it's me."

"Ethan! What's up?" Jacob asks, beaming sunshine into the phone. His love for his little brother always renders him blind to the most likely reason Ethan is calling.

"Jake, I'm really sorry to ask you this. Can I borrow 500 bucks? I'll pay you back. You know I'll pay you back."

"Sure, yeah. Is everything okay? Are you alright?"

"Yeah it's nothing too serious. Don't worry, I'm okay and I'll be alright."

"What happened, Ethan?"

"Well, I was at Yamomoto's."

"Do you still get free dinners there?" Jacob asks.

"Uh-huh."

"Jeez, they must just be thrilled you didn't file a suit against them."

This particular perk was gained through a mishap six months ago when Ethan was on his third date with a beautiful flamenco

Seznamte se s Ethanem

Z Ethanových nešťastných náhod byla ta poslední asi nejhlupejší – v žádném případě výkon oproti naprosté většině z nich. Víte, Ethanovo přísloví: „*Dokud nemám smůlu, nemůžu mít nikdy ani štěstí,*“ není jenom roztomilé, je také pravdivé, což je dost smutné. Kolo osudu se pořád točí, ale vypadá to, že Ethana tohle kolo přejíždí asi jako ubohého Puriho tirák. Jeho velký bratr Jacob se vozí na vrcholu toho kola, jako by bylo jenom jedno ze čtyř u jeho Porsche. Teď ho musí Ethan volat, aby ho pomohl dostat z vězení.

Jacob vyniká ve všech směrech. Je to Šéf. Je fešák, vzdělaný, žije večírky, a jeden z nejlepších obchodníků s protivzdušnou obranou-kontrolou vzdušného prostoru, kterému je jenom 28 let, jehož jedinou smůlou v životě je láska k jeho mladšímu bratrovi.

Ethan sáhl po telefonu.

„Sakra!“ zakřičel.

Telefon spadnul na zem. Ethan na něj koukal plný údivu. Postrádal jakoukoli odpadlou část, telefon – jeho sedmý v tomhle roce – se mu stále pokoušel dát ránu. Nestává se to vždycky, ale děje se to každý den, většinou v noci, poté co ho telefon uklidní do falešného pocitu bezpečí. Telefon se dneska ještě nezničil – je teprve 9:30. Když vzal sluchátko, instinktivně zatnul zuby v očekávání šoku. Zachvěl se, když se dotkl nafialovělého plastu, ale nic se nestalo. Tichý ve svém zapojení se mu telefon vysmíval: ‚Teplouši.‘

Ethan hrubě vytočil 1 800 NOR-TECH, v očekávání že ten nafialovělý telefon rozbije.

„Nor-Tech Corporation, kde se zpracovávají civilní i obranné žádosti,“ odpověděla sladkým hlasem sekretářka. „Kam mohu přeměřovat váš hovor?“

„Jacob Hanover, prosím.“

„Jistě, spojím vás s Jaaaay-cubbem.“ Způsob, jakým natáhla jeho jméno, prozradil Ethanovi, že si jeho velkého bratra často představuje nahatého, a teď taky.

„Tady Jacob Hanover, jak se máte?“ Jeho bratr se zeptal dřív, než vůbec věděl, ke komu mluví. Jeho veselý hlas není umělý, jenom symbol jeho skvělého života. V těžkých chvílích si Ethan nechtěl připustit, že ho má skvělý, měl představu Jacoba jako černé díry s širokými rameny, která vysává všechno štěstí ve vesmíru.

„Hej Jaku, to sem já.“

„Ethane! Co se děje?“ zeptal se Jacob, který zářil. Láska k jeho mladšímu bratrovi mu vždycky umožnila být slepým k nejčastějšímu důvodu, proč Ethan volá.

„Jaku, opravdu se moc omlouvám, že se tě na to ptám. Pučíš mi 500 babek? Vrátím ti to. Ty víš, že ti to vrátím.“

„Jo, jasně. Je všechno v pořádku? Seš v pohodě?“

„Jo, není to nic vážného. Neboj se, budu v pohodě.“

„Co se stalo, Ethane?“

„Dobře, byl jsem u Yamomotových.“

„Dostáváš tam ještě pořád ty večere zadarmo?“ zeptal se Jacob.

„Mhmm.“

„Ježíš, ty musej bejt ještě vystrašeněj žes na ně nepodal tu žalobu.“

Tuhle zvláštní odměnu získal malérem asi před 6 měsíci, kdy byl Ethan na třetím rande se svoji krásnou tanečnicí flamenca Margaritou. Kuchař, který všechno vařil na sporáku před návštěvníky, se během svého obvyklého triku s házením syčících

dancer named Margarita. The chef, who cooks everything on the hot iron tabletop in front of the diners, during his usual trick of flicking sizzling shrimp onto everyone's plate, snuck a peak down Margarita's blouse and saw that she wasn't wearing a bra. Understandably distracted by those perfect little gems, the chef flicked both shrimp and knife at Ethan. His middle finger reattached, Ethan now got free dinners whenever he was in the mood for Japanese, so he figured it was at least an even trade. The real tragedy was that Trevor, the paramedic, knew Margarita—he'd been in love with her when they went to Serra High together. Margarita had a muy grande crush on him too but never let him know because she was so shy in school. Strapped to a gurney in the ambulance with his mouth covered, perhaps unnecessarily, by an oxygen mask, Ethan's protests were too feeble to break up the glorious reunion. He's pretty sure they had sex in the ambulance while the doctors were stitching his finger back on. This is what he's thinking about when Jacob asks: "So what happened?"

"Well I was there alone and they sat me at this table of Japanese businessmen," Ethan explains, "and they bought a round of sake for the table—me included. I say *arigato* and they love it, and we keep drinking sake there until the restaurant closes. We end up at Ishiguru's condo in Del Mar watching sumo matches on satellite."

"You lost \$500 on a sumo match! What do you know about sumo wrestling?"

"Nothing—I know. But you would have bet on this guy too, and the odds were, like, 15 to 1 because, you know, the other guy was so much bigger. But Jake, the intensity in my guy's eyes ... it was like watching a 300 pound David going to face Goliath."

"Oh my god, Ethan, at least tell me it was a close match."

"Jacob, it was over before I could finish reading his name."

Mike Baugh

garnátů na talíře kouknul do výstřihu Margaritiny blůzky a uviděl, že Margarita nemá podprsenku. Pochopitelně zmatečný těmi krásnými drahokamy hodil oba garnáty a nůž na Ethana. S příšitým prostředníčkem má teď Ethan zdarma večere, kdykoliv má náladu jíst u Japonců, takže si řekl, že to byl aspoň dobrý obchod. Opravdovou tragédií bylo, že Trevor, doktor, znal Margaritu – byl do ní zamilovaný, ještě když spolu chodili na školu Serra High. Margarita se do něj taky zamilovala, ale nikdy mu to neřekla, protože byla na škole hrozně stydlivá. Připoutaný k lůžku v sanitce s pusou zbytečně zakrytou dýchacím přístrojem byly Ethanovy protesty tak slabé, že nemohl zabránit jejich šťastnému shledání. Je si jistý tím, že se v sanitce pomilovali, zatímco jemu doktoři přišivali prst. Tohle ho napadne, když se Jacob zeptá: „Tak co se stalo?“

„Takže, byl sem sám a oni mě posadili ke stolu japonského podnikatele,“ vysvětloval Ethan, „a všem koupili rundu saké – včetně mě. Řek jsem *arigato* a oni to milují, a tak jsme tady začali pít saké dokud restaurace nezavírala. Skončili jsme v Ishigurově domě v Del Mar, kde sme se koukali na zápasy sumo na satelitu.“

„Tys prohrál 500 dolarů na zápasech sumo! Co víš o zápasní sumo?“

„Nic – já vím. Ale ty bys na toho chlapa vsadil taky a kurs byl kolem 15 ku 1 protože, víš co, ten druhý byl o hodně větší. Ale Jaku, ta síla pohledu toho máho chlapa ... bylo to jako sledovat 300librovýho Davida, který se jde utkat s Goliášem.“

„Můj Bože, Ethane, řekni mi aspoň, že to byl vyrovnaný zápas.“

„Jacobe, byl konec dřív, než sem stačil přečíst jeho jméno.“

Viktor Valouch

Recenze

Uklízeči z Anglie

Summitu se asi svou popularitou rovnat nemohli, ale jako o šestidenní výplni pražského kongresového sálu o nich média a potažmo diváctvo vědělo nemálo.

Stomp je těleso, které by se velmi stručně dalo nazvat rytmickou skupinou, a jeho počátky, i když už se dnes skládá z tváří různých barev pleti, bychom hledali v anglickém Brightonu v roce 1990.

Cena vstupenek odpovídala dnešní „sankci“ na oficiálně kvalitní kulturní (někdy by se o tom dalo polemizovat) představení, ale když už byli v Praze tak se, alespoň podle mě, za rodinné vstupné vyplatilo nepřeplněný kongresový sál navštívit.

Obávali jsme se, aby se zajímavé tlučení, houkání atd. nezměnilo v show řvoucích diváků a barevných světél. Nebylo tomu tak, ale bohužel si nejsem jist, zda nás všichni účinkující ba-

vili se zápalem a chutí (nemělo by to omlouvat ani neustálé vystupování dvakrát denně).

Začátek byl docela nevinný. Na jeviště vstoupil jeden *Stomp* a začal zmetat dřevěným koštětem. Ono zmetání se ovšem po chvíli změnilo v rytmické fráze, a když se na pódium začali trousit ostatní členové osmičlenného souboru, vznikaly opravdu zajímavé nejen zvukové, ale i pohybové kreace.

Vystoupení by se dalo rozdělit na jednotlivé části, na jejichž konci většinou všichni odešli do zákulisí, kde si alespoň někteří zaslouženě odpočinuli, a nato (zasedalo až o týden později) někdo z nich začal další scénku.

Originalita *Stomp* je hlavně v použití nejrůznějších věcí, od paliček na bicí a již zmíněných košťat, přes kanystry, umyvadla, dopravní značky, sudy, roztaňovací metr a všemožné roury až po

víka od popelnic či Lidové noviny, k hudbě, za kterou se většinou rytmické tlučení (dalo se vysledovat, že bylo bohužel většinou na čtyři doby) doprovázené pohybem, stepem nebo hlasem, dalo považovat.

Souborů jako *Stomp* je dnes již bezpochyby více, ale podle mých zdrojů byl tento soubor jedním z prvních, ne-li snad prvním tohoto nezvyklého typu, který diváka zaujme nikoli sáčkem a motýlkem virtuóza, ale spíše otrhaným „uklízečským oblečením“ mistrů koštěte a zároveň ne mnou leckdy opovrhovaným *tuc, Tuc*, nýbrž velmi kultivovaným, někdy i poučným množstvím možností.

Adam Pospíšil

Čečenský bojovník

Většina lidí je v agónii a je na tom tak mizerně, že radši riskuje další agónii, než aby se pokoušela čelit svojí stávající životní situaci.

Tak zní motto divadelní hry *Příběhy obyčejného šílenství* Petra Zelenky. Tuto velmi černou komedii úspěšně uvádí Dejvické divadlo. Autorovo jméno mají pravděpodobně všichni zafixované s *Knoflíkáři* či *Samotáři*, kterým se hra dost podobá, ačkoli je ještě více absurdní a možná také drsnější.

Námětem celé hry je šílenství mezilidských vztahů (jak jinak). Všechny

postavy spojuje jedna věc, každá trpí nějakou úchylkou. Zamindrákovaný hrdina, aby se mohl vrátit ke své bývalé milence, ostříhá vlasy tetě jejího nynějšího přítele a přitom stále bojuje se svojí matkou, jejíž největší touhou se stalo darovat krev čečenskému bojovníkovi. Nakonec nikdo neunes svou životní situaci, a tak předstírá šílenství, aby se vyhnul odpovědnosti. Všichni pak řeší otázku, kde je vlastně hranice mezi šílenstvím a pouhou lidskou přirozeností.

Představení provázají úžasné herecké výkony především Ivana Trojana

v hlavní roli, Niny Divíškové a Miroslava Krobota coby jeho stárnoucích rodičů. Tvůrcem velmi jednoduché, avšak působivé scény je Martin Dejwitz. *Příběhy obyčejného šílenství* jsou první divadelní hrou Petra Zelenky, který je zároveň i jejím režisérem.

Zelenkova hra určitě stojí za zhlédnutí. Minimálně zjistíte, že „jediný způsob, jak se z toho dostat, je nechat se odeslat poštou jako balík“.

Jitka Rudolfová

Nevěsta, jejíž ruce musí být pomalované henou

Bouřlivá svatba (Monsoon Wedding) je název jednoho velice příjemného indického filmu režisérky Miry Nairy, který získal loni hlavní cenu na festivalu v Benátkách.

Film vypráví příběh, který se odehrává v prostředí vyšší střední třídy v současném Dillí během monzunového období. Velmi dobře rozeznatelné jsou kontrasty mezi starými tradicemi a západním životním stylem.

Svatba mladé Adity je důvodem k tomu, aby se všemožní příbuzní z různými částí světa sjeli na jedno místo. Během čtyř dnů a čtyř nocí si můžeme spolu s rodinnými příslušníky vychutnávat rodinné večírky, dramata, nové vztahy mezi lidmi, happyend a spoustu hudby a tance.

Bylo by ale nerozvážné pokládat *Bouřlivou svatbu* za veselý film o jedné, resp. dvou svatbách. Je to spíš taková

tragikomedie, během které vyplouvají na povrch dost nepříjemné a překvapivé informace.

Na závěr bych ještě chtěla pochválit velice hezkou výtvarnou stránku filmu, kterou bylo jistě snadné v Indii vytvořit.

Pokud se nenecháte odradit „bouřlivým“ názvem, budete možná mile překvapeni, jaké se v Indii točí filmy.

Tereza Mašková

Vztahy, kde už ani nová kuchyň nic nezmění

Láska na grilu (Halbe Treppe/ Grill Point), tak se jmenuje snímek německého režiséra Andree Dresena z letošního roku. Film se odehrává ve Frankfurtu nad Odrou a hlavními hrdiny jsou Chris s Katrin a Ellen s Uwem, dva manželské páry okolo čtyřicítky, jejichž vztahy se nacházejí tak trochu v krizi a manželství se pro ně stává rutinou. Dochází k nevěře, rozchodům, zvratům, návratům.

Láska na grilu sice není tolik naturalistický jako výborný rakouský film *Psí dny*, ale to jí podle mě neubírá na autentičnosti.

Pokud vám vaše podzimní deprese nestačí, chcete vidět, jak vypadá opravdový život, a zajímá vás, kterak může jednou dopadnout třeba i váš nadějně vypadající vztah, vřele doporučuji.

Tereza Mašková

Drama upředené v Kolowratu

El misterio del ramo de Rosa (doslovný překlad zní Tajemství kytice růží) je jméno divadelní hry argentinského dramatika Manuela Puiga z roku 1983, kterou má pod názvem Vabank na repertoáru činohra Národního divadla v Praze, konkrétně divadlo Kolowrat. Mimochodem tohle divadlo se nachází ve velice útulném prostředí půdy jednoho novoměstského domu poblíž Stavovského divadla, takže pokud nemáte rádi velká divadla, určitě prostory Kolowratu oceníte.

Teď už ke hře, ve které jsou jenom dvě postavy: pacientka (Blanka Bohdalová) a její osobní ošetřovatelka (Jana Preissová) v luxusním sanatoriu. Jsme svědky psychologického souboje mezi dvěma ženami, který je plný přetvářek a snah o porážku té druhé, zároveň jde také o hru o důstojnost, život a jeho smysl.

Děj je doplňován klíčovými okamžiky ze života obou dam, které máme možnost sledovat prostřednictvím jejich vzpomínek a představ.

Vabank je psychodrama, které postupně ničí iluze a milosrdné lži. Hraje se tam o přežití a jedinou nadějí je překonání samoty.

Není to sice hra naprosto depresivní, ale určitě nepočítejte s tím, že vám nějak zvedne náladu. Každopádně se ale v režii Lídy Engelové a dramaturgii Johany Kudláčkové jedná o velmi o velmi pěkný kulturní zážitek.

Tereza Mašková

Ve chlívě betlémském

To je povídka velmi bídná! Neumíte nějakou o slanine a lojových svíčkách?

Žádné povídky ze spížíren?

„Ne!“ odpověděl strom.

„Nu, tedy pěkně děkujeme!“ pravily krysy a šly po svém.

— H. CH. Andersen, *Vánoční stromek*

Můj dřevník je opravdu velmi malý, vlastně jenom jakýsi přístavek u polo-rozpadlého domku, ze kterého snad jednou bude zahradní kaple. Je tedy zřejmé, že dřevník je na zahradě a podle běžných měřítek by zřejmě potřeboval opravu. Zdůrazňuji tuto skutečnost, neboť je pro pochopení následujícího dosti významná.

Ona zchátralost budoucí kaple a přilehlého dřevníku totiž umožňuje vzájemné prolínání dvou světů: světa zahrady s hniječím jablky, trouchnivějícím dřevem, vlhkostí a kočkami, a vůbec se vším, co má zahrada obsahovat, se světem polínek přibližně stejné velikosti a přibližně srovnaných do pravidelných útvarů, jež jsou dány vnitřním řádem dřevníku. Tedy řečeno co nejobyčejněji prostými slovy: plodný chaos venkovního světa se setkává s kosmem, řádem světa vnitřního. Vlhko, hniloba, kočky a zmar neustále navštěvují tuto pevnost řádu, jejíž hradby tak málo odolávají útokům zvenčí. Nedovolují ničemu ustrnout v mrtvém systému.

Od jara do pozdního podzimu se v dřevníku hromadí mrtvolky stromů. Různé části jejich těl v různé úpravě: pečlivě pořezané dříví z lesa, smrk, borovice, buk i modřín, to, co se posbírání, nařeže na zahradě, ořech, hrušeň, švestka, jablko, kterou vyvrátila vichřice, a i silné kmeny přerostlého černého bezu.

To vše shromážděno, srovnáno a připraveno proměnit se v září a žhnout, dýchat teplem, padnout v oběť kamnům, být celopalem na oltáři zimy.

A tak také přijde čas poprvé vzít košík, jít pro dřevo, letos poprvé zatopit. I vzal jsem koš a vstoupil do dřevníku.

Ó tajemná Proměno, podivuhodná vlášení houbová, všeproustající mycelium, ó plísň, vy neúnavné družky zmaru, vy brokáty a krajky trouchnivín opřádající nudná polínka šláří svých tělíček, stélkami nejjemnějšími, ó mechy, ó lišejníky zatím ještě spící, a přece již tichým dechem mluvící, ne slovy, ale vůní

bahna, které dlouho leželo pohřbeno kdesi hluboko, a prastarým medem uchovaným od počátku k poslední hostině skonání věků.

Ó vlhkosti, ó mysterium vysychání, ó kočky, které jste nepohrdly tak ubohým příbytkem a přidaly pach i vůni svou... Dřevo jabloňové, co voní po růžích, a modřín jako cedr, a švestka vonící fialově a lotosově, tříslovina, puškovec ořechu... To vše smíšeno, navzájem prostoupeno, neoddělitelně, substanciálně, posvátně, božsky.

Sražen na kolena, přitisknut k zemi, omráčen a ohromen vdechoval jsem bezmocně toto kadidlo, jež se – jakoby v kotoučích – vznášelo prostorem svatyně.

A přesto bude košík naplněn a odnesen ke kamnům a oheň rozdělán, dřevo

páleno a spáleno snad za zoufalých výkřiků bytostí v něm bytujících. Proměněno v prach a popel a znovu rozptýleno a znovu shromážděno.

Ale o tom všem jsem vlastně ani psát nechtěl. Spíše jsem chtěl připomenout, že budou Vánoce, čas památky narození ve chlívě. A chlív, to je přece chlív, hnůj, sláma a dobytek, pavučiny, tma a pach toho všeho. A stvořitel země, hvězd, galaxií i černých děr a vesmíru a vůbec toho všeho leží uprostřed toho všeho, což je proměna ze všech nejpodivuhodnější. Od chvíle zrození předurčen k tomu, aby byl zmařen, stráven, rozlámán a obětován... vzkříšen. Říká se tomu Vánoce a pokaždé znovu jsem tím překvapen.

Aleš Roleček

Die Deutsche Seife

Es ist passiert...

Die Möhre wird sein (auch das Beet). Die Klassenbücher verschwinden. Jeder ist schwanger und niemand schreibt „was ist passiert“. Das Kommando foltert und prügelt aber ohne Erfolg. Köln hat immer noch keinen. Sekunda und Tercie sind in den Ski-Kurs gefahren. Das ist kein Witz. Wir haben gehört, dass sie eine Lawine überwältigt hat. Slávek hat eine neue Freundin. Barbie hat auch eine neue Freundin. Frau Podaná Špaček und Frau Fořtková haben andere Umstände. Sie hören jetzt viel das Album Mutter von Rammstein. Fleischgeruch liegt in der Luft. Projekt Übersoldat wurde nach 60 Jahren endlich fertiggemacht. Es lebe die deutsche Pünktlichkeit. Das Abitur klopft an die Tür. Wir haben Angst. Jákob Goldstein hat den Stern herausgehängt. Die Pfadfinder bereiten schon die Sommerlager vor. Mein Herz brennt. Wir freuen uns auf weisse Weihnachten.

Ein paar Wünsche an das Christkind von der Kvinta

Liebes Christkind, ich wünche mir ein Snowboard, bessere Ergebnisse in Mathematik, Biologie und Physik, dass kein Krieg im Nahen Osten wird, eine gute Idee für die Seminararbeit, dass Herr Zeman nicht Präsident wird, dass D. P. auf den Mond fliegt und nie zurückkommt, dass ich in Porg bis in die Oktáva bleibe, ich will besser in Deutsch sein, dass ich eine neue Gitarre und Trommeln bekomme, dann einen neuen Computer P4 2,5, 512 RD-RAM, 180 GB, DVD-ROM, ISDN Modem, TFT 17, ein Hauskino in unsere Klasse, dass Herr Suchomel zurückkommt, weil er der beste Lehrer war, eine Farm mit goldenen Retrievern, einen schönen geschmückten Weihnachtsbaum in unserer Klasse und eine gute Tabakernte auf Kuba für die Zigarren, dass die Polizisten unsere Schule öfter besuchen, denn es ist viel Spass mit ihnen, andere Lehrer für Biologie und Chemie, bessere ökonomische Situation in Russland, Herrn Suchomel oder Šteffl, einen Batterieauflader und viel Spass mit Deutsch.

Wünsche, Erwartungen und Vorsätze für das neue Jahr

Die Schule: Frau Prof. Kopřivová hat uns eine Obduktion versprochen. Darauf freue ich mich. Die Republik: Im Januar wählt man den Präsidenten. Ich habe Angst davor. Mein Leben: Ich werde 18 und mache den Führerschein. Ich habe grosse Angst davor. Meine Eltern: sie werden immer älter. Das erschreckt mich. Mein Hund: er wird wieder grösser. Darüber freue ich mich. (L. V.)

Es kommt das neue Jahr und mit ihm meine Vorsätze. Ich möchte ein ganz anderer Mensch werden. Ich liess nicht die Rentner im Bus setzen, aber das ändert sich! Ich werde mehr Erfolge in der Schule haben, dafür will ich alles machen. Unsere Beziehungen in der Schule sind gut, aber trotzdem möchte ich sie noch verbessern. Ich möchte mich nicht mehr mit meinem Bruder prügeln und wünche mir, dass sich alle Leute gegenseitig lieben würden. Ist das so schwierig? Nein! Also warum versuchen wir es nicht? Ich spreche vulgär, aber jetzt möchte ich anständig sein. Es wird das Jahr der neuen Möglichkeiten. (K. B.)

Dieses Jahr war schrecklich für mich. Ich bin müde und erschöpft, weil ich kein Glück hatte. Meine Eltern sind jetzt geschieden, ich habe eine schwierige Krankheit, so kann ich jetzt nicht mehr Sport treiben und habe immer Schmerzen.

Im nächsten Jahr möchte ich mehr Glück. Meinen Freunden wünche ich ein besseres Jahr, als sie hatten. Dann wünche ich meinen Eltern, dass sie finden, wen sie suchen. Ich möchte auch, dass ich besser werde. Das ist alles, das möchte ich sehr. (A.)

Die Weihnachten sind wieder hier, für jemanden eine nette Zeit, für manche die Hölle. Für mich ist es die Zeit zum stehenbleiben, Zeit zum ausatmen. Ich kann nicht nur zurückblicken, aber auch in die Zukunft schauen. Hier ein paar Wünsche für die Leute: bitte, keine Flut, NATO – Kongress, Teletubbies und andere Katastrophen.

Mehr Toleranz für alle, hauptsächlich für meine Eltern und Professoren

Neue und saubere Socken für meinen Bruder und für mich.

Herrn Profota in mariáš besiegen.

Stundenpläne mit vorgedruckten Namen von Prof. Přebík. (J. J.)

Ich weiss, wenn ich mir ein Vorhaben gebe, halte ich es nicht ein, weil ich keinen Willen habe. Ich kann es aber versuchen.

Ich möchte verantwortlicher sein. Dann mochte ich die Schule total vernichten. Keine Schule mehr! Ich möchte alle Lehrer töten. Mein grösster Wunsch ist der dritte Weltkrieg. Ich meine „Die Leute sind böse und müssen alle sterben. Kein Frieden!“

Aber die vielen Blumen und Tiere in der ganzen Welt müssen bleiben. Es wäre gut, wenn mein Vater netter wäre. Ich weiss, dass es sehr schwierig mit mir ist, aber er muss nicht so böse sein. Mein letzter Wunsch ist, immer schönes Wetter. (A.)

Die Feier des neuen Jahres ist ein Überrest einer barbarischen Zeremonie, die mit der zyklischen Zeit zusammenhängt. Unsere Kultur besteht auf der christlichen Tradition. Das Feiern des neuen Jahres ist die grösste Häresie, Zauberei und geschmacklose barbarische Onanie. Die Vorsätze für das neue Jahr sind spontan und funktionieren deshalb nicht.

Trotzdem kann ich einige erwähnen: Sex, Drogen, Rock'n'Roll. In der Schule werde ich eine Privat – Bar betreiben. Und was werde ich für die Leute machen? Ich werde ihnen ins Gesicht lachen. Wünsche ein schönes neues Jahr. (M. F.)

Wünsche mir, reines Klo! Gut die Physik können! Die Möhre!

Erwarte: mehr Möhren, Apfel, Birnen, Stachelbeeren, Johannisbeeren, Erbsen und eine neue Physiklehrerin. (A.)

Ich wünche mir auf jeden Fall

Viel Spass und keinen Unfall.

(A.)

Ich wünche, dass Karl sehen könnte

Wie die Blumen wachsen

Ich wünche, dass Karl spüren könnte

Wie die Blumen duften

Nie wird es passieren

Oh, mein Gott

Das weiss jeder lange Zeit

Karl ist schön lange tot

Ich bin ein deutscher Alpenjunge

singe immer tralala

weil ich meine Heimat liebe

ach, ist die schön, holala

(J. G.)

Francouzské překlady

Le Noël français

Eh, oui même en France, dans le pays des fromages et du vin, on célèbre la grand fête chretienne, **LE NOËL**. Les petits même les grands français et françaises s'ennouient de quelques jours de confort en famille et de paix et surtout de cadeaux...

Moi, j'ai eu de la chance d'avoir l'occasion de passer le Noël en France, dans une famille d'accueil et même si c'était assez inordinaire pour moi, je suis content de l'avoir passer avec eux.

Je sais pas de quel raison, mais ils célèbrent le Noël le 25 décembre, bien que ma famille d'accueil soit catholique. Je ne suis pas très fort en religion, donc corrigez moi s'il vous plaît, si chez cathos est-ce normal.

On n'avait pas de sapin de Noël, mais on a rangé toute la maison un peu, on n'avait pas de carpe, mais on a mangé des moules sans frites, on n'a pas fait de gâteau de Noël, mais on en avait de ma chère grande mère, on n'a pas pratiqué des traditions françaises, mais on s'est mis bien dans le nez, ce qu'on peut considérer d'une tradition...

Le 24 décembre il s'est pratiquement rien passé à part qu'on est allé avec mon frère d'accueil en ville pour acheter des moules fraîches puis on se promenait en ville et le soir on s'est endormi devant la télé en regardant le Cirque de soleil vers quatre heures du matin...

Quand je me suis levé le lendemain pas avant midi et j'ai descendu, il y'avait déjà une bouteille de champagne avec du crème de cassis. Ensuite on enchainait avec du vin rouge et bien avant de m'asseoir à la table, j'avais déjà la tête bien légère.

Le repas heureusement n'a pas tardé à arriver et on a commencé avec l'entrée qui s'est contenue d'un paté avec des bisquites, des légumes et de la salade on buvait et bavardait et buvait encore. Et parce qu'on a déjà bien mangé ça'a demandé un digestif – la spécialité lorraine Mirabelle de 50 % d'alc. C'est vrai, que ca m'avait aidé, parce que je me suis mis tout de suite à manger, mais c'était plutôt pour ne pas tomber par terre fin bourré, que j'avais faim.

Pendant le repas on s'est offerts des cadeaux et on continuait comme ça jusq'à tard après-midi...

J'attendais pas que je vais me souler à Noël, mais bon c'est aussi une façon d'en célébrer, donc respectons-le!

Vive la France
Jakub Sláma

Francouzské Vánoce

Ale ano, i ve Francii, zemi sýrů a vína, se slaví tento velký křesťanský svátek zvaný Vánoce. Malí i velcí Francouzi i Francouzky touží po několika dnech rodinné pohody, míru a především po dárcích.

Měl jsem štěstí, že jsem je mohl strávit v přívětivé rodině ve Francii. A i když to bylo pro mě dost neobvyklé, jsem rád, že jsem je strávil právě s nimi.

Nevím proč, ale tato hostitelská rodina slavila Vánoce 25. prosince, přestože to byli katolíci. Nevyznám se v náboženství zrovna nejlépe, a tak mě prosím opravte, jestli je to u katolíků běžné.

Neměli jsme vánoční stromeček, trochu se ale uklízí dům, nejedli jsme kapra, ale mušle bez hranolek, nedělali jsme žádný vánoční dort, ale měli jsme ho od mé drahé babičky, nedodržovali jsme žádné francouzské tradice, ale dávali si hodně do nosu, což se dá považovat za tradici.

24. prosince se prakticky nic nedělo, kromě toho, že jsme šli se synem mých hostitelů koupit čerstvé mušle a potom se prošli po městě. Večer se usnulo před televizí, při sledování Cirque de soleil do čtvrté hodiny ranní.

Když jsem se další den po poledni vzbudil a sešel dolů, byla tam pouze láhev šampaňského s rybízovým krémem. Po chvíli jsme si připili červeným vínem, a než jsem se posadil ke stolu, už jsem měl lehkou hlavu.

Jídlo bylo naštěstí brzy, a tak jsme začali prvním chodem, který obsahoval sušenky s paštikou, zeleninu a salát. Pilo se, podívalo a zase pilo. A protože jsme se dobře najedli, potřebovali jsme nějaký lék na trávení – lotrinskou specialitu Mirabelle s 50 % alkoholu. Je pravda, že mi to pomohlo, protože jsem se hned dal do jídla, ale to spíš proto, abych opilostí nespádl na zem, než že bych měl hlad.

Během jídla se dávaly dárky a takto se pokračovalo až do pozdního odpoledne.

Nečekal jsem, že se na Vánoce opiji, ale dobře, i to je způsob, jak je oslavit, tak to respektujme!

Ať žije Francie!

přeložil Adam Votava

Le Noël en France

Les Français ne fêtent pas le Noël de la même façon que nous. Toute commence par le Réveillon, ce qui est le repas familial servi le 24 décembre, mais la fête principale pour les Français c'est le jour de Noël, c'est à dire le 25 décembre. La veille, les enfants déposent leurs chaussons près de la cheminée pour les trouver au réveil remplis. C'est justement par la cheminée que père Noël vient distribuer les cadeaux.

Le jour de Noël toute la famille se réunit de nouveau. Cette fois – ci à la table qui est vraiment riche.

A cette occasion on mange en France pâté de foie gras au gratin, quiche, dinde farcie des marrons, salades et du fromage.

On boit naturellement de bons vins. Ce qui est absolument nécessaire, c'est le dessert qui s'appelle la bûche de Noël. Il est préparé aussi à la base des marrons et il est vraiment délicieux. Le rôle de cette bûche est symbolique, elle remplace la bûche réelle qui apportait le bonheur à la maison déjà depuis le moyen âge.

La buche de Noël

Ingredients

- 100g de crème fraîche liquide
- 250g de crème de marrons
- 4 grosses meringues (200g) de la pâte d'amandes de couleur

Matériel

- un batteur électrique
- un moule
- un plat creux
- une cuillère en bois

Préparation

1. Versez la crème fraîche dans le plat creux
2. Bats la crème de marron et la mélangez doucement de volume
3. Ajoutez la crème de marron en la mélangeant doucement avec le batteur
4. Cassez les meringues en petits morceaux, puis versez-les dans le plat
5. Mélangez délicatement avec une cuillère en bois puis versez le tout dans le moule
6. Aplatissez un peu la pâte, puis mettez le moule dans le four

Marianna Stránská

Vánoce ve Francii

Francouzi neslaví Vánoce stejně jako my. Vše sice začíná „Štědravečerní večeří“, což je rodinné jídlo podávané 24. prosince, ale hlavní svátek je teprve pětadvacátého – na Boží hod. V předvečer tohoto dne děti věší své punčochy ke krbu a ráno je nacházejí naplněné různými dárky a sladkostmi. Právě krbem v noci přichází „Père Noël“, neboli „Otec Vánoce“.

Na Boží hod se celá rodina opět sejdě u opravdu bohatého stolu. Podává se zapékaná vánoční paštika z husích jater, slaný koláč, krůta nadívaná kaštanami, saláty, sýry a vše se samozřejmě zapije dobrým vínem. Na vánoční tabuli určitě nesmí chybět dezert zvaný „la buche de Noël“ („vánoční poleno“). Toto „poleno“ nahrazuje skutečné polínko, které mělo podle středověké tradice přinášet do domu štěstí.

La Buche de Noël

Ingredience

- 100 g smetany ke šlehání
- 250 g kaštanového pyré
- 4 velké sněhové pusinky
- barevné mandlové těsto ke zdobení

Pomůcky

- elektrický šlehač
- forma
- hlubší mísa
- vařečka

Postup

1. Dejte smetanu do mísy.
2. Opatrně šlehejte, dokud smetana nezdvoujnásobí svůj objem.
3. Jemně přimíchejte kaštanové pyré.
4. Rozdrťte pusinky na malé kousky a přidejte k hmotě.
5. Opatrně vše promíchejte vařečkou a dejte do formy.
6. Ozdobte trochou mandlového těsta a nechejte dezert několik hodin v lednici.

přeložila Eva Otoupalová

PRVNÍ OPRAVDU REALISTICKÝ GOMIX MOZOLOV

DÍL: 2. - SLAVINE 1. SUDĚ VYDANÍ DYP

PŘI VÝROBĚ TOHOTO GOMIXU NEBYLO ZABITO ANI TÝRAVO ŽÁDNÉ ZVÍŘE (MARKÉTIKA VEVERKA UŽ NIKDY BYLA). PODOBNOST SE SKUTEČNÝMI OSO- BAMI A MÍSTY JE ČISTĚ LÍMYSLNÁ. GOMIX OBSAHUJE SPRAŠTAVÁ SLOVA, TAKŽE BY HO MIKRO NEMĚL ČÍST...

PO KRITICKÝCH OHLASECH NA PRVNÍ DÍL A TRAUMATICKÉM ZAŽITKU V PODOBĚ ŠVP V MOZOLOVĚ JSME SE ROZHOO- LI OD ZÁKLADU ZMĚNIT PŘÍSTUP KE GOMIXU. TENTO DÍL JE TĚDY MÍNĚN ZCELA VÁŽNĚ A NENAJDETE V NĚM ANI ŠPĚTKU HUMORU - POUZE REALISTICKÝ POPIS SKUTEČNOSTI.

ČAS TOUŽEBNĚ OČEKÁVANĚ ŠVP NADEŠEL...

BACIL MIKRODEAK

*(HO), TAAI... JO, NEBOJ, VYPNUJ JEN VŠECHNO... PROSÍM TĚ, PŘÍVEZ MI ČIHOJE POTVĚZENÍ O BEZ- INFEKČNOSTI...

HEZKÍ HOCH *TOBIAS

PO STRASTIPLNĚ CESTĚ DOKAZILI STUDENTI I PROFESORI DO VES- NICE MOZOLOV, KDE JE ČEKALA ŘADA NEPŘÍJEMNÝCH PŘEKVA- PENÍ.

ZRUŠENA HOPŠÓDEA HOLUB KALÍCI NA ZRUŠENOU HOPŠÓDEU

BARAKHOTEL MOZOLOV

HOPŠÓDEA

KVALITA UBÝTO- VANÍ BYLA JEŠTĚ KRÍJA- TELNÁ

HORSÍ UŽ BYLA KAŽDODENNÍ MUKA NA PROJEKTECH:

NINJA-UHLÍŘ

VÍDLK BIDLÁKOVÁ

TAK JEDEME, JEDEME, NEFLAKÁME TO, PŘÍ- RAD CVIČÍME...

TAKŽE PÍŠTE SI: A ŘEKNE: JÁ TO NEBYL, B JE ČORÁK. B ŘEKNE: NE, A JE ČORÁK. KDO TO BYL? KDO LŽE? KRADEZ ZABÍVÁ

BRABEC PĚŠICE

*C JE SPRÁVNĚ, ALE PŠT

V KLIDU, JIRKO, TO VAM NE- UBLYŽÍ, JSTE UZEMNĚNÝ... HOU! HOU!

PŘÍBA, IO NEMA

JIRKO

PAK PŘIŠEL ČAS JÍDLA.

TO JE VÝKRM

JEDNOU DENNĚ ROZLÉVALI POL- LÍVKU Z TURKŮV STAT NA ZA- HÁTKU FRONTY NEBYLO DOB- ŘE - DOSTALS JENOM VODU. KE KONCI FRONTY TO BYLO LEPSÍ - PĚVNĚ KOUSKY PADALI KE MŮJ. ALE STAT MOC VEA- DU TAKĚ NEBYLO DOBŘE, PROD- ĚE MŮJHOJE ŽÁDNA POLEVKA NEBYLA.

NAŠLEDOWALY NUCENĚ FYZICKE AKTIVITY.

VOŠ TČ+TYČNĚ BRANKA

TO NEBYL FAUL VOLE!

AAARGH!

WJLO STRAKA

STUDENTÍK

ANI V NOCI SI ČNVDACI STUOEN- TÍCI NEODPO- ŽÍNOU - PRO- NAŠLEDOWJE DUCHOVĚ ZEMŘE- LYCH

STUOEN BOBRIS

ČICE SE TI JÍT ZA KUN... HOLLANDA!

Z ŘÁDU ŠKOLY V PŘÍRODĚ SE VLI- VEM TOHOTO NAŠEPTAVAM ŠTA- VA' BEZCENNÝ ČAR PAPIRŮ...

- JE ZAPOVĚZENO CHODIT ZA KUN... HOLLKAMA
- JE ZAPOVĚZENO ČPOUŠTĚT POKOJE PO VEČE- CE

... KTERÝM SI "DJ" SEIDL NEVAHA V PŘÍPADE PŮ- ŘEBY VYTRÍT HLAVU.

(TECHNICKA: NEZAP- MŇTE, ŽE ANI DVYSO HLAV VÍTE) CO

JE

CELA' AKCE TAK PRO NĚKTERĚ KONČÍ NE- SLAVNÝM PŘEDČASNÝM ODJEZDEM.

BYŠEJŠÍCI SE VYSMAHY BOBRIS

PLEŠKA PĚŠICE V POSTELI U KUN... HOLLK

SOVĚTŠE O HOBINKY

JEDINĚ ZNAMÝ BULVARNÍ (PORN) MAGAZÍN NĚCO TUBÍ, OSTATNÍ POUZE HAĐAŠÍ.

PORSA zeev

CO JE HORSÍ? MOZOLOV NEBO TOLLOV

ZEMŘEL BOBRIS? V PŮTVDI ŽENE!

© 2002 by Tomáš Dvořák

WORKING: ALL RIGHTS PERVERSED. VZHLIENEM K SÍLE REDAKCE NEBUDE MOHOUŤ TOHOTO GOMIXU TRESTÁNO (ALE BŮH TO VÍDÍ).